

ரிஸானா நபீக் பாக்கிஸ்தான் படுகொலை

ஏபிஎம். இதர்ீஸ்

FAIZAL FAREED

AHATHTHIMURIPPU

ரிஸானா நபீக் மதச்சாட்சின் படுகாலை

ஏபிஎம். இதர்ஸ்

காகம்

க்பிது ாணாஸரி

மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் பணிபுரியும் அனைத்து ஏழைத்
தொழிலாளர்களின் நினைவாக

ஸரீக்ஓ . யாபிஓ

Rizana Nafeek: Manachatchiyin Padukolai
by
A.B.M. IDREES

Islamic Criminal Law ◀ First Edition: 2013 ▶ Copyright: Author
Pages: 40 ◀ Size: 14x21cm ▶ Publishing Serial No: 34
Published by: Kaham, Mahmood Alim Road, Valaichenai-05
Tel.: 94 777 141649 ▶ Email: abmmedia@gmail.com
Website: abm-media.com
Inside & Cover Designed by: Imdad, abm-media
Printed by: AJ Print, Station Road, Dehiwela

தனிச்சுற்றுக்கு மாத்திரம்

காகம் - உயிர்ப்பைத் தேடும் வேர்கள் என முன்பு அறியப்பட்டது.

முன்னுரை

ரிஸானா விவகாரம் உலகளவில் பலரினதும் கவனத்தைப் பெற்றிருந்த, அதற்கான போராட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்பட்ட தொடக்க காலத்திலிருந்து, அது தொடர்பான செய்திகளை ஊடகங்கள் வாயிலாக அவதானித்து வந்தவன் என்ற வகையில் இரண்டு வருடங்களுக்கு முந்தி சஹதி அரசால் கொலைத் தண்டனை தீர்மானிக்கப்பட்ட போது ரிஸானா நபிக்கை சஹதி அரசு விடுதலை செய்ய வேண்டுமெனக் கோரி நானும் ஒரு தொடக்கக் கட்டுரையை எனது தளத்தில் எழுதினேன். அதுவும் சிலரது கவனத்தைத் தொட்டிருந்ததை அவதானிக்க முடிந்தது. ரிஸானா விவகாரம் தொடர்பாக இலங்கை உட்பட உலக அளவில் பல்வேறு மனித உரிமை குழுக்களும் நிறுவனங்களும் அவ்வப்போது குரல் எழுப்பியும் தம்மால் இயன்ற முயற்சிகளை முன்னெடுத்தும் வந்துள்ளதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ரிஸானா விவகாரத்தில் முதல் நிலை பொறுப்பாளியாக ஆக்கப்பட வேண்டிய தரப்பு சஹதி அரசும் அதன் நீதிமுறையுமே என்பதில் எனக்கு உள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. சுமார் ஆறு கோடிக்கும் மேற்பட்ட ஒரு தொகையைச் செலுத்தித்தான் மேல் முறையீடு செய்ய வேண்டும் என்ற நிலை இஸ்லாமிய ஷரீஆவை நிலை நிறுத்துவதாகக் கூறப்படும் சஹதியின் நீதித்துறையில் காணப்படுவது மிகப்பெரும் அநீதியாகும். வறிய தென்னாசிய நாடுகளின் வறுமைக்கு மத்தியில் இந்தளவு பெரிய தொகையைக் கோருவது சஹதி அரசின் பண அகங்காரத்தையே காட்டுகிறது. நீதியை அல்ல. இந்தப் பின்புலத்திலிருந்தே ரிஸானா மீதான சஹதியின் மரணத்தண்டனையை அடுத்து இந்த வாதவிவாதங்கள் இணையத்தளத்தில் என்னால் தொடங்கப்பட்டது. கணிசமான புத்திஜீவிகள், மனிதநேயர்கள் எந்தரப்பு வாதங்களை ஏற்றமையும் ஆரோக்கியமான தொடக்கம் என பாராட்டியதையும் நன்றியுடன் நினைவுகூர்கிறேன்.

ஒட்டுமொத்த சமூகச் சூழலையும் அதில் ஏற்படும் மாற்றங்களையும் கருத்திற் கொண்டுதான் இஸ்லாமிய நியாயவியல் கட்டியெழுப்பப்பட்டிருக்கிறது. அந்த உண்மையை இன்னும் சரிவரப் புரிந்து கொள்ளாத ஒரு நிலைதான் சஹதியை மையப்படுத்திய பழங்குடி வட்டாரத்தில் நின்று நிலவுகிறது. விசுவாசம், நம்பிக்கை என்ற பதங்கள் பெரும்பாலும் மதத்துடனேயே தொடர்புபடுத்தப்படுகின்றன. இச்சொற்களுக்கு மதத்தோடு உள்ள தொடர்பைவிட மனிதர்களின் உளவியலோடு உள்ள தொடர்பே அதிகமானது. மதச்சார்புள்ள, மதச்சார்பற்ற எல்லாரிடத்திலும் தான் சார்ந்த, தான் உன்னதமாகக் கருதுகின்ற அனைத்திலும் விசுவாசமும் நம்பிக்கையும் காணப்படுகிறது. அது தவறல்ல. ஆனால் மதம்

விசுவாசத்தையோ, நம்பிக்கையையோ மட்டும் வலியுறுத்தவில்லை. சிந்திப்பதையும் வலியுறுத்துகின்றது. 'ஆராய வேண்டாமா? சிந்திக்க வேண்டாமா?' என இஸ்லாத்தின் அதிகாரப் பிரதிகளில் குறிப்பாக அல்குர்ஆனில் நூற்றுக்கணக்கான வசனங்கள் இருக்கின்றன. விசுவாசிக்கும் இறையியல் விடயங்களையும் கண்ணை மூடிக் கொண்டு ஏற்றுக் கொள்ளாமல் சிந்தித்துப் பார்த்தே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என இஸ்லாம் பணிக்கின்றது. சிந்திப்பது இஸ்லாத்தில் வழிபாடாகக் கருதப்படுகின்றது. ஆனால் இன்றைய சூழலில் கண்மூடித்தனமான விசுவாசமே மேலோங்கி நிற்கின்றது.

இந்த இடத்தில்தான் எமது விவாதப்புள்ளியை தொடங்கியிருக்கின்றோம். இன்றைய இலத்திரனியல் சாதனங்கள் மனித குலத்துக்கு வழங்கிய மகத்தான கொடையாக விளங்கும் இந்த இணைய மின்திரையை பண்பாடுகளில் உள்ளடங்கியிருக்கும் அநீதிகளையும் நுண்ணதிகாரங்களையும் மறுவாசிப்புச் செய்து அடுத்த கட்டத்திற்கு மானுட சமூகங்களை நகர்த்திச் செல்ல வேண்டிய மகத்தான பொறுப்பு இன்றைய தலைமுறை மீது சுமத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும் மேலும் தட்டையான, எதேச்சதிகாரமான கருத்தியல் பயங்கரவாதங்களிலிருந்து நாம் விடுபட்டு ஆரோக்கியமான விவாதங்களின் வழியாக விடுதலையை அடைய வேண்டும்.

இந்த வகையில் அண்மையில் ரிஸானா விவகாரம் தொடர்பாக இணையத்தளங்களில், சமூக வலைத்தளங்களில் இடம்பெற்ற எல்லா வகையான எதிர்வினைகளையும் மாற்று அபிப்பிராயங்களையும் உள்வாங்கிய நிலையில், சஹதியை நியாயப்படுத்தும் வாதங்கள் தற்போது மேற்கிளம்புவதாலும் இச்சிறு நூலை இணைய வசதியை இன்னும் அடையப்பெறாத வாசகப் பரப்பை சென்று சேரவேண்டும் என்பதால் தொகுத்து வெளியிட வேண்டிய தேவை இருக்கிறது. இவ்வுரையாடல் இந்தளவு வளர்வதற்கு பங்களித்த முகநூல் நண்பர்களுக்கும் இணையர்களுக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். ரிஸானா விவகாரம் பத்தோடு பதினொன்றாக நமது நினைவிலிருந்து அழிக்கப்படாமல் இன்னும் பல ரிஸானாக்களையும் ஆரியவதிகளையும் உருவாக்காமல் எமது எதிர்கால செயல்வாதங்கள் முன்னெடுக்கப்படுமாக இருந்தால் அது இந்த உரையாடலுக்குக் கிடைக்கும் மிகப் பெரும் வெற்றியாகும்.

அன்புடன்,

ஏபிஎம். இத்ரீஸ்

16.01.2013

மனோநிலையுடன் பின்வருவனவற்றைக் கூறுகின்றேன்.

இலங்கையில் எனது முகவரி எம்.எஸ்.நபீக், சாலி நகர், மூதூர்-05. எனது உண்மையான வயது 19. பிறந்த திகதி 02.02.1988. எனது வயதை வஞ்சகமாக எனது சப் ஏஜன்ட் அஜீர்தின் என்பவர் பிறந்த திகதியை 02.02.1982 எனக் குறிப்பிட்டு பாஸ்போட் வழங்கினார். முதலில் நான் 2005.04.01 இல் சஊதி வந்தேன். எனது சஊதி பாபா வீட்டில் ஒன்றரை மாதம் வேலை செய்தேன். குறிப்பிடத்தக்க பிரச்சினைகள் இருக்கவில்லை. இந்த வீட்டில் சமைத்தலுடன் ஆக்கும் வேலை உட்பட, கழுவுதல், 4 மாதப் பிள்ளையைப் பார்த்தல் ஆகியவற்றை செய்தேன்.

இவ்வீட்டிற்கு வந்தது முதல் இக்குழந்தையைப் பார்க்கும் வேலை செய்தேன். இவ்வீட்டாருடன் நன்றாக இருந்தேன். குறித்த சம்பவ தினம் ஞாபகமில்லை. அது ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை பகலில் 12.30 இருக்கும். அப்போது யாரும் வீட்டில் இருக்கவில்லை. இக்குழந்தைக்கு மேலதிகமாக 4,3 வயதுடைய ஆண், பெண் குழந்தை உண்டு. வழமையாக நான் குழந்தைக்கு பால் கொடுக்கின்றேன். வழம போல் பாலூட்டிக் கொண்டிருந்த போது குழந்தையின் வாய், மூக்கு மூலம் பால் கொட்ட ஆரம்பித்த போது குழந்தையின் தொண்டையை மெதுவாகத் தடவினேன். அப்போது குழந்தை கண்மூடி இருந்த படியால் நான் அக்குழந்தை தூக்கம் என நினைத்தேன். எனவே 1.30 மணிக்கு மாமா வந்து சாப்பிட்டுவிட்டு பிள்ளையைப் பார்த்துவிட்டு எனக்கு செருப்பாலும் கையாலும் அடித்துவிட்டு குழந்தையை எடுத்துப் போனார். என் வாய், மூக்கால் இரத்தம் வந்தது. பின்பு பொலிஸ் வீட்டுக்கு வந்தது. என்னை எடுத்து சென்றனர். பொலிஸில் வைத்து எனக்கு அடித்தனர். ஒரு பட்டையினால் அடித்து குழந்தையின் கழுத்தை நெருக்கியதாக கூறாமாறு அடித்து வற்புறுத்தினர். அவ்வாறு கூறாவிடில் கொல்லுவதாகவும் கரண்ட் பிடிப்பதாகவும் கூறினர். எனவே அவர்கள் எழுதிய பேப்பரில் கையொப்பமிட்டேன்.

என்னை வேறு இடத்திற்கு கொண்டு போய் கேட்ட போது பயங் காரணமாக ஆம் கூறினேன். ஞாபக சக்தி அப்போது இல்லாத படியினால் நான் கழுத்தை நெரிச்சதாக கூறினேன். அல்லாஹ் மீது சத்தியமாக குழந்தையைக் கொல்ல வேண்டி கழுத்தை நெரிக்கவில்லை. மேற்படி எனது வாக்குமூலத்தை வாசித்து விளங்கிய பின் உண்மையென உறுதிசெய்து கையொப்பமிடுகின்றேன்.

கைநாட்டும் ஒப்பமும்,

N. Risana

ஏற்பாடு செய்துகொடுக்காத சஹதி நீதித்துறை இப்படி ஒரு தீர்ப்பை விதிப்பது அபத்தமாகும். இதனால் நழுவுவது நீதிதான். 1988 இல் பிறந்த ஒருவருக்கு ஆறு வயது கூடுதலாக காண்பித்து அனுப்பிய முகவர்கள்தான் வளைகுடா நாடுகளின் சுரண்டல் அரசுக்கு கைக்கூலிகளாகத் தொழிற்படுபவர்கள்.

எதிரிகள் இஸ்லாத்தை களங்கப்படுத்துவதாகவும் குற்றஞ் சாட்டுவதாகவும் கூறிக்கொள்வதில் எந்த அர்த்தமும் இருக்க முடியாது. சர்வதேச அளவில் மிகப்பெரும் வகிபாகத்தைக் கொண்ட சஹதி அரசு தனது ஒவ்வொரு நடத்தையிலும் சொல்லிலும் செயற்பாட்டிலும் மிகக் கவனமாக நடந்து கொள்ள வேண்டியது தார்மீகக் கடமையாகும். சஹதியில் மட்டுமல்ல உலகின் நாலாபுறங்களிலும் முஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையாகவும் சிறுபான்மையாகவும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். எனவே ஒரு பொறுப்புள்ள நாடு குறிப்பிட்ட விசயத்தில் எடுக்கின்ற முடிவுகள் உலகின் ஏனைய பகுதி முஸ்லிம்களையும் பாதிக்கக்கூடியது என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இவங்கை முஸ்லிம்கள் குறிப்பாக அப்பாவி மூதூர் மக்கள் சென்றவாரம் துஆப் பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டது எமது கையறு நிலையையே காட்டுகின்றது.

மதம் வேறு, அரசியல் வேறு என்ற பிரிப்பு நிலையையே வாஹாபிஸம் தோற்றுவித்துள்ளது. கலாநிதி தாஹா ஹுஸைனின் வார்த்தைகளில் கூறுவதாக இருந்தால் முஹம்மது இப்னு அப்துல் வஹாப் இஸ்லாமிய ஏகத்துவ புத்துயிர்ப்பு வாதத்தை செய்யவில்லை. மாறாக அரேபிய இஸ்லாமிய புத்துயிர்ப்பையே செய்தார் என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார். அறபுத்தேசியவாதத்தின் வன்மமே ரிஸானாவின் விடயத்தில் மேலோங்கி இருக்கின்றது. இவ்வீனச் செயலை நாம் வன்மையாகக் கண்டிக்கின்றோம். (04.11.2010)

ரிஸானா நபீக் வாக்குமூலம்

2007.01.30

அல் தவாதிமி சிறைச்சாலை,

தற்போது அல் தவாதிமி சிறைச்சாலையில் கொலைக் குற்றச்சாட்டின் பெயரில் சிறையிலிடப்பட்டுள்ள ரிஸானா நபீக் ஆகிய நான் இன்று பின்வருமாறு வாய்மொழி இடுகின்றேன். மேற்படி நான் முதலில் மேல்குறிப்பிட்டுள்ள குற்றச்சாட்டு தொடர்பாக இலங்கைத் தூதரக அதிகாரிகளுக்கு வழங்கிய வாக்குமூலத்திற்கு பதிலாக இன்று தெளிவான

மனோநிலையுடன் பின்வருவனவற்றைக் கூறுகின்றேன்.

இலங்கையில் எனது முகவரி எம்.எஸ்.நபீக், சாலி நகர், மூதூர்-05. எனது உண்மையான வயது 19. பிறந்த திகதி 02.02.1988. எனது வயதை வஞ்சகமாக எனது சப் ஏஜன்ட் அஜீர்தீன் என்பவர் பிறந்த திகதியை 02.02.1982 எனக் குறிப்பிட்டு பாஸ்போட் வழங்கினார். முதலில் நான் 2005.04.01 இல் சனதி வந்தேன். எனது சனதி பாபா வீட்டில் ஒன்றரை மாதம் வேலை செய்தேன். குறிப்பிடத்தக்க பிரச்சினைகள் இருக்கவில்லை. இந்த வீட்டில் சமைத்தலுடன் ஆக்கும் வேலை உட்பட, கழுவுதல், 4 மாதப் பிள்ளையைப் பார்த்தல் ஆகியவற்றை செய்தேன்.

இவ்வீட்டிற்கு வந்தது முதல் இக்குழந்தையைப் பார்க்கும் வேலை செய்தேன். இவ்வீட்டாருடன் நன்றாக இருந்தேன். குறித்த சம்பவ தினம் ஞாபகமில்லை. அது ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை பகலில் 12.30 இருக்கும். அப்போது யாரும் வீட்டில் இருக்கவில்லை. இக்குழந்தைக்கு மேலதிகமாக 4,3 வயதுடைய ஆண், பெண் குழந்தை உண்டு. வழமையாக நான் குழந்தைக்கு பால் கொடுக்கின்றேன். வழம போல் பாலூட்டிக் கொண்டிருந்த போது குழந்தையின் வாய், மூக்கு மூலம் பால் கொட்ட ஆரம்பித்த போது குழந்தையின் தொண்டையை மெதுவாகத் தடவினேன். அப்போது குழந்தை கண்மூடி இருந்த படியால் நான் அக்குழந்தை தூக்கம் என நினைத்தேன். எனவே 1.30 மணிக்கு மாமா வந்து சாப்பிட்டுவிட்டு பிள்ளையைப் பார்த்துவிட்டு எனக்கு செருப்பாலும் கையாலும் அடித்துவிட்டு குழந்தையை எடுத்துப் போனார். என் வாய், மூக்கால் இரத்தம் வந்தது. பின்பு பொலிஸ் வீட்டுக்கு வந்தது. என்னை எடுத்து சென்றனர். பொலிஸில் வைத்து எனக்கு அடித்தனர். ஒரு பட்டையினால் அடித்து குழந்தையின் கழுத்தை நெருக்கியதாக கூறுமாறு அடித்து வற்புறுத்தினர். அவ்வாறு கூறாவிடில் கொல்லுவதாகவும் கரண்டி பிடிப்பதாகவும் கூறினர். எனவே அவர்கள் எழுதிய பேப்பரில் கையொப்பமிட்டேன்.

என்னை வேறு இடத்திற்கு கொண்டு போய் கேட்ட போது பயங்காரணமாக ஆம் கூறினேன். ஞாபக சக்தி அப்போது இல்லாத படியினால் நான் கழுத்தை நெரிச்சதாக கூறினேன். அல்லாஹ் மீது சக்தியமாக குழந்தையைக் கொல்ல வேண்டி கழுத்தை நெரிக்கவில்லை. மேற்படி எனது வாக்குமூலத்தை வாசித்து விளங்கிய பின் உண்மையென உறுதிசெய்து கையொப்பமிடுகின்றேன்.

கைநாட்டும் ஒப்பமும்,

N. Risana

ரிஸானாவுக்கு என்ன நடந்தது?

இலங்கையில் திருகோணமலை மாவட்டத்தை சேர்ந்த மூதூர் - வாழ் குடும்பம் தான் ரிஸானாவின் குடும்பம். 02.02.1988 இல் வறுமையினால் பீடிக்கப்பட்ட ஒரு ஏழைக் குடும்பத்தில் தான் ரிஸானா பிறந்தார். பதினேழு வயதாகும் போது, பிறப்புச் சான்றிதழில் 2.2.1982 என்று மாற்றி அஜீர்தீன் எனும் ஏஜன்ட் வழியாக இலங்கையிலிருந்து வீட்டு வேலைக்காக சஊதி சென்றடைந்தார்.

01.04.2005 இல் சஊதி அரேபியாவுக்கு வந்து சேர்ந்த ரிஸானா, ரியாதிலிருந்து சுமார் 400 மைல் தூரத்திலுள்ள அல் தவாத்மி என்னும் சிற்றூரில் நைஃப் ஜிஸியான் ஹலாஃப் அல் உதைபி (Naif Jiziyan Khalaf Al Otaibi) என்னும் சஊதி அறபியின் வீட்டில், வீட்டு வேலைகளுக்காக அமர்த்தப்படுகிறார். வீட்டு வேலைகளும், நான்கு மாத குழந்தையைக் கவனிப்பதும் ரிஸானாவின் தலையில் விழுகிறது.

சம்பவம் நடந்த அன்று, 22 மே 2005. பகல் 12:30 மணி அளவில், நான்கு மாத குழந்தைக்கு புட்டிப்பாலை எடுத்து புகட்டுகிறார் ரிஸானா. பால் மூக்கிலும், வாயிலுமிருந்து வெளியேறுகிறது. குழந்தை தூங்கி விட்டதென நினைத்து நெஞ்சையும், தொண்டையையும் தடவி ஏப்பம் வரவைக்க முயற்சிக்கிறார். குழந்தையிடமிருந்து எந்த அசைவும், கண் இமைகளும் திறக்காமல் போகவே தூங்கவைக்கிறார். எஜமானியம்மாள் வந்து பார்த்து ரிஸானாவை செருப்பால் அடித்து அவரின் வாயிலும் மூக்கிலும் இரத்தம் வரவைக்கிறார். போலீஸ் வந்து ரிஸானாவை அழைத்துச் செல்கிறது.

ஜூன் 16, 2007 இல் ரிஸானாவிற்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்படுகிறது. இதன் பின்னர் மனித உரிமை அமைப்புகளும், இலங்கை அரசும் கேட்டுக் கொண்டதற் கிணங்க மீண்டும் \$40,000 பணம் (இலங்கை மதிப்பில் ஆறு கோடிவரை) ஆசிய மனித உரிமைக் குழுவால் கட்டப்பட்டு அப்பீல் செய்யப்பட்டது. (அது கூட தன்னால் இயலாது என இலங்கை அரசு மறுத்துவிட்டது!!) இவ்வாறே முன்னும் பின்னுமாக அலைந்த வழக்கின் இறுதித் தீர்ப்பு அக்டோபர் 21, 2010 இல் மரணதண்டனையை உறுதி செய்து சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்பளித்தது.

09.01.2013 புதன் கிழமை காலை 11.40 மணிக்கு ரிஸானாவை தடுத்து வைத்திருந்த சிறையிலிருந்து அழைத்துச் செல்லப்பட்டு கழுத்து வெட்டப்பட்டு கொலை செய்யப்பட்டார். தான் எதற்காக கொல்லப்படுகிறேன் என்று தெரியாமலேயே.

தண்டிக்க ஒரு வழியும் விடுதலை செய்ய நூறு வழிகளும்

இஸ்லாமிய வரலாற்றில் சமூகவியலின் தந்தை எனப் போற்றப்படும் இப்னு கல்தூன் மத்திய கிழக்கு அறபு சமூகங்களைப் பற்றி பத்து நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் குறிப்பிடும் கருத்து இன்றும் பொருந்திப் போகிறது. அவர் சொல்வது இதுதான். நாடோடி அசையும் (பதாவி) சமூகம் ஒரு போதும் ஒரு நாகரிகத்தை கட்டிக்காக்க முடியாது. அது இருக்கின்ற கட்டிடங்களையும் உடைத்து அதிலுள்ள கம்பு தடிகளையும் சுமந்து கொண்டு செல்லக்கூடியதுதான். அதனால்தான் இஸ்லாத்தின் தலை நகரங்கள் அறபுத் தீபகற்பத்துக்கு வெளியே பக்தாத்தையும் டமஸ்கஸையும் நோக்கிச் சென்றது என்று கூறுகிறார். அசையும் சமூகங்களுக்கு மத்தியில் ஜனநாயக தன்மைகளையோ அதனை நிலையாக நின்று காக்கக் கூடிய நல்ல சமூக விழுமியங்களையோ பேண முடியாது.

ரிஸானாவை கடைசிவரையும் மன்னிக்காத அந்தக் குடும்பத்தின் கோத்திரப் பெயர் 'ஒதைபி' என்பதாக செய்திகள் தெரிவிக்கின்றன. இது நபிகள் கால வரலாற்றை ஞாபகத்திற்குக் கொண்டுவருகிறது. இஸ்லாமியத் தூதை நபிகள் எத்திவைத்த தாயிப் பகுதியைச் சேர்ந்த கோத்திரத்தையே அப்பெயர் சுட்டுகின்றது. தாயிப் மக்கள், நபிகளின் செருப்பால் இரத்தம் வழிந்தோடும் வரை கல்லால் அடித்தார்கள் என்றுதான் சீறா நூல்கள் கூறுகின்றன. இன்றும் அச்சமூகங்களுக்குள் பொதிந்துள்ள பழங்குடி வன்முறை மனோபாவம் அழியவில்லை என்பதை இச்சம்பவம் காட்டுகிறது. இன்றும் கூட மத்திய கிழக்கு விமான நிலையங்களில் பயணிகளை இனத்துவ அடிப்படையில் பிரித்து கையாளும் நடைமுறையைப் பார்க்கிறோம். பெரும் அந்நியச் செலாவணியை ஈட்டித்தரும் தொழில்துறையாக ஹஜ், உம்ரா போன்றன வளர்ந்திருப்பதால் சில சௌகரியங்கள் அவற்றில் செய்து கொடுக்கப்பட்டிருந்தாலும் வீட்டுப் பணிக்காக அமர்த்தப்படும் தொழிலாளர்களை மந்தைக் கூட்டங்களைக் கையாள்வதைப் போலவே அங்குள்ள நிருவாக முறை கையாள்கிறது என்பதை பல மனித உரிமை அமைப்புகள் சுட்டிக்காட்டியே வந்துள்ளன.

மத்திய கிழக்கு எண்ணெய்ப் புரட்சிக்குப் பின்னர் இன்று வளைகுடா நாடுகளில் முன்னைய பழங்குடிகள் நிலையான சமூகமாகவும் அங்கு தொழில் புரியும் வெளிநாட்டவர் அசையும் சமூகங்களாகவும் மாறியுள்ளனர். இதற்கு உதாரணமாக ஐக்கிய அறபு இராட்சியத்தின் சனத்தொகையில் 17 வீதத்தினர் உள்ளூர் சுதேசிகளும் எஞ்சிய 83

வீதத்தினர் வெளிநாட்டுப் பணியாளர்களும் என்பதைக் குறிப்பிடலாம். இவர்கள் அந்நாட்டின் பொருளாதார, சமூக அபிவிருத்தியில் பங்களிப்புச் செய்யும் அதே வேளை இவர்களது நலன்கள் அங்குள்ள அரசுகளால் மிகமோசமாக புறமொதுக்கப்படுகின்றன. இவர்களுக்குள் நிலைத்து நின்று தமது உரிமைகளுக்காக குரல்கொடுக்கவோ போராடவோ முடியாத நிலைதான் காணப்படுகிறது. அவர்கள் முப்பது வருடங்கள் அங்கு தொழில்புரிந்தாலும் கூட ஐரோப்பிய நாடுகளைப் போல குடியுரிமையோ, தொடர்ந்து வசிப்பதற்கான வாய்ப்போ கிடைப்பதில்லை. இது ஒருவரது உழைப்பை, இளமையை உறிஞ்சி சக்கையாக துப்புவதாக கருத முடியும். இந்தப் பின்னணியில் நின்று ரிலானா நபீக்கை விடுவிப்பதற்காக எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் ஏன் தோல்வியில் முடிவடைந்தன என்பதை ஆராய முடியும்.

இந்த விடயம் குறித்து எழுதும் பேராசிரியர் அ. மார்க்ஸ், "தவறெனத் தெரிந்தால் திருப்பிச் சரி செய்ய இயலாத கொடுத்தண்டனையான மரண தண்டனைக்கு நாகரீக சமூகத்தில் இடமில்லை. கொடுத்தண்டனைகளும், அடிமை முறையும் நிலவிய ஒரு சமூகத்தில் தான் இஸ்லாம் தோற்றமெடுத்தது. உடனடியாக அனைத்திலும் பெரிய மாற்றங்களைச் செய்ய இயலாவிட்டாலும், தண்டனை என்பவற்றில் மன்னிப்பின் பங்கை அதிகப்படுத்தியதன் வாயிலாகவும், அடிமைகள் பலரை விடுவித்ததோடு புதிதாய் உருவான முஸ்லிம் சமூகத்தில் அவர்களுக்கு உயரிடம் தந்ததன் ஊடாகவும் எதிர் காலத்தில் இத்தகைய அம்சங்களில் முஸ்லிம் சமூகம் எந்தத் திசையில் செல்ல வேண்டும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டியது முகம்மது நபிகளின் நெறிமுறை. அந்த நெறிமுறையின் தர்க்க பூர்வமான இன்றைய நீட்சிகள் என்னவாக இருக்க வேண்டும் எனச் சிந்திப்பதே இன்றைய காலகட்டத்தின் உடனடித் தேவை." என்று கூறுவது முஸ்லிம் புலமை வட்டாரம் ஆழ்ந்து யோசிக்க வேண்டிய, சேர்ந்தமர்ந்து விவாதித்து முடிவுக்கு வர வேண்டிய கருத்தாகும்.

இத்தண்டனை பற்றி குறிப்பிட வரும் போது பிரபல மகப்பேற்று மருத்துவ நிபுணர், எம்.எல். நஜ்முத்தீன் அவர்கள், "ஒரு குழந்தை பால் குடிக்கும்போது பால் தற்செயலாக மூச்சுக் குழாயின் சென்றால் மூச்சுத் திணறி இறக்கும் நிலை யார் பாலுட்டினாலும் எந்தக் குழந்தைக்கும் ஏற்படலாம். இவ்வாறு குழந்தை இறந்ததா? அல்லது கழுத்தை நெரித்ததால் இறந்ததா என்பதைப் பிரேதப் பரிசோதனையில் அறியலாம். பிரேத பரிசோதனை அறிக்கை என்ன சொல்கிறது? நிசானாவுக்குத் தன் நிலையைத் தெளிவுபடுத்த ஒழுங்கான வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டதா? என்பதெல்லாம் கேள்விக் குறியாகும். இவற்றுக்கெல்லாம் தெளிவில்லாமல் ஷரீஆச் சட்டத்தை அமல் செய்ய முடியுமா? உண்மையிலேயே நிசானா குற்றவாளியாக இருந்தாலும் அவருக்குக்

கருணை காட்டி இருக்க முடியும். இந்த நாட்டின் ஜனாதிபதி, பல அமைச்சர்கள், நூற்றுக்கணக்கான மனித உரிமை இயக்கங்கள், பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் கோரிக்கை விடுத்தும் சற்றேனும் சகிப்புத் தன்மையைக் காட்டாத இந்த அறபிகளை என்னவென்று சொல்வது?" என்கிறார். ஆக, இஸ்லாம் தண்டனை வழங்குவதற்கு முன்னர் இத்தகைய தடயவியல் ஆதாரங்களை, உரிய மருத்துவப் பரிசோதனைகளை அதன் சட்டப் பாரம்பரியத்தை கடைப்பிடித்து வந்துள்ளது. ஆனால் ஷரீஅத் சட்டம் கடைப்பிடிப்பதாகக் கூறப்படும் சஹதியில் அது நடைபெறவில்லை என்பதையே வைத்தியரின் கூற்று நமக்குத் தெரிவிக்கிறது.

மனித உரிமை அமைப்புகள் ரிஸானாவின் வயதை வைத்தும் அவரிடம் அடித்துத் துன்புறுத்திய நிலையில் பெறப்பட்ட வாக்குமூலத்தை வைத்தும் கடுமையாக விமர்சித்திருந்தன. ஆசிய மனித உரிமை அமைப்பு, சம்பவம் நடைபெறும் போது ரிஸானா சட்டப் பொறுப்பை ஏற்பதற்கு முடியாத ஒரு சிறுமியாக இருந்தார் என்ற வாதத்தை முன்வைத்து வழக்குத் தொடர்ந்தது. ஆனால் இவ்வழக்கின் தீர்ப்பும் மரண தண்டனையை மீண்டும் உறுதி செய்தே வந்தது. ஆனால் அண்மையில் டில்லியில் பாலியல் வல்லுறவுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட பேருந்தின் ஓட்டுநர், அவரது சகோதரர் மற்றும் கூட்டாளிகள் உட்பட ஆறு பேருக்கு எதிராக கொலை உள்ளிட்ட குற்றங்கள் சுமத்தப்பட்டு வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்டன. இந்த வழக்கில் ஆறாவது நபர் 18 வயதை எட்டாதவர் என்பதால், அவர் மீது இளம் குற்றவாளிகளுக்கான பிரிவின் கீழ் வழக்குப்பதிவு செய்யப்பட்டது. அவரது வயதை உறுதி செய்ய, எலும்பு உறுதிப் பரிசோதனை நடத்தப்பட்டு அவர் இளம் வயதினர் என்பது உறுதி செய்யப்பட்டமை இங்கு நோக்கத்தக்கது. இதே எலும்பு உறுதிப் பரிசோதனையை ரிஸானா விடயத்திலும் கையாண்டிருந்தால் கொலைத் தண்டனையிலிருந்து அவரை விடுவித்திருக்கலாம்.

இஸ்லாம் அறபு தீபகற்பங்களுக்கு வெளியே பரவிய போது அந்நாடுகளில் புழக்கத்திலிருந்த மொழிகளில் வழக்குத் தீர்ப்புகள் பதியப்பட்டு வாதி, பிரதிவாதிகளுக்கு மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் நியமிக்கப்பட்டதற்கான சான்றாதாரங்களும் இஸ்லாமிய சட்ட வரலாற்றில் காணப்படுகின்றன. ஆனால் ரிஸானாவின் விவகாரத்தில் தமிழ் மட்டுமே தெரிந்த, அறபு அறவே தெரியாத நிலையில் மலையாளி ஒருவரின் மொழிபெயர்ப்பை சஹதி அரசு ஏற்றமை மிகவும் அநீதியானது.

இதில் குற்றவியல் விசாரணை குறித்த தர்க்கபூர்வமாக எழும் கேள்விகளை முன்வைத்து இந்திய பத்திரிகையாளர் யு.எம்.எம். உமர் இப்படி வினவுகிறார்,

1. ரிஸானாவிற்கு அறபி தெரியாது. அவருக்கு மொழிபெயர்ப்பு செய்ய அமர்த்தப்பட்டவர் ஒரு மலையாளி என்றும், ஆடு அறுக்கும் வேலை செய்பவர் என்றும் மட்டுமே தெரிய வருகிறது. எனில், ஏன் சஹ்தி அரசாங்க மொழிபெயர்ப்பாளர் அல்லது இலங்கை அரசின் மொழிபெயர்ப்பாளர் என யாரும், சுப்ரீம் கோர்ட் வரை விஷயம் சென்ற பின்னரும் அமர்த்தப்படவில்லை???

2. போலீஸ் கஸ்டடியின் போது ரிஸானாவுக்கு தன் நிலையை விளக்க சந்தர்ப்பமே தரப்படவில்லை என இந்த வழக்கின் பிற்பகுதியில் ரிஸானா பலமுறை குறிப்பிட்டுள்ளார். அடி, உதை என எல்லாவற்றையும் பிரயோகித்து “தான் அந்தக் குழந்தையை கழுத்தை நெறித்து” கொண்டதாக மிரட்டி எழுதி வாங்கியதாகவும் 2008 இல் கோர்ட்டில் கூறுகிறார். ஏன் அதை ஆராயவில்லை?

3. வயதுப் பிரச்சினை எழும்போது, சரியான ஆவணங்களை ஏன் நீதிமன்றம் ஆராயவில்லை?? 17 வயதானவர் எந்த விதமான தீங்கிழைத்தாலும் சீர்திருத்தப்பள்ளியில் அனுப்பி வைப்பதே உலகளாவிய சட்ட அணுகுமுறை எனில், ஏன் வயதை சரிபார்க்க அனுமதிக்கவில்லை?

4. மொழிப் பிரச்சினை வந்த பின்னும், முதன் முதலில் மொழிபெயர்ப்பு செய்தவரின் பதிலையே ரிஸானாவின் பதிலாக ஏற்ற நீதிமன்றம், அவர் அத்தகையதொரு வேலைக்கு தோதானவரா என ஏன் ஆராயவில்லை? இறுதியாக சுப்ரீம் கோர்ட்டில் அழைக்கப்பட்டும், கோர்ட்டில் ஆஜராகாதவரை கோர்ட் என்ன செய்துள்ளது?

5. குழந்தையின் வாயிலும் மூக்கிலும் இரத்தம் வந்ததாகக் கூறும் எஜமானியின் கூற்றை உறுதிப்படுத்த ஏன் இறந்த குழந்தை போஸ்ட்மார்ட்டம் செய்யப்படவில்லை? ஏன் அந்த ரிப்போர்ட்டை வாங்கி பரிசீலிக்காமல் வாய்மொழி வாதங்களையே நம்பி கொலைக் குற்றத்திற்கு தீர்ப்பளித்தது??

6. ஒன்றரை மாதம் வரையிலும் அந்தக் குடும்பத்தில் வேலை பார்த்த ரிஸானாவிற்கு சொல்லிக்கொள்ளும் படியான பிரச்சினைகள் எதுவுமே இருக்கவில்லை. அவருக்கு வழங்கப்பட்ட பிறவேலைகளைச் சரிவரச் செய்துமிருக்கிறார் எனும் போது, அப்படி ஒரு கொலையை செய்ய ரிஸானாவிற்கு என்ன காரணம் இருக்கக்கூடும் என ஏன் கோர்ட் ஆராயவில்லை? ‘குற்றமனம்’ எங்கு தொழிற்பட்டது என ஏன் கண்டுபிடிக்கவில்லை???

7. மனித உரிமைக் கமிஷன் தலையிடும் வரை ரிஸானாவிற்கு என ஒரு வழக்கறிஞரை ஏன் நியமிக்கவில்லை??? நீண்ட தாமதத்திற்குப் பிறகு ஒரு வழக்கறிஞரை நியமித்த பின்னரும் மேலிருக்கும் கேள்விகளைப் போன்றே பல கேள்விகள் வழக்கறிஞர் கேட்டும், நீதிமன்றத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டது ஏன்?

ஆனாலும் இறுதி வரை மேற்கண்ட வினாக்களுக்கு விடை தேடாமலே இந்தத் தண்டனையை உறுதி செய்ததும், ஜனவரி 9, 2013 அன்று ரிஸானாவின் தலையைக் கொய்து மரணதண்டனை நிறைவேற்றியதும் தான் பிரச்சினை. இது எள்ளளவும் 'இஸ்லாம்' அல்ல. இது அரேபியாவின் கோத்திர, பழங்குடி பழிவாங்கும் மனோபாவத்தை நிலை நாட்டச் செய்த மெனக்கெடல் மட்டுமே. இப்படி மட்டுமே இந்தத்தீர்ப்பை பார்க்க முடிகிறது. இந்தியாவில் அஜ்மல் கசாபின் தண்டனையில் இழைக்கப்பட்ட அநீதிக்கும், இதற்கும் பெருந்த வித்தியாசம் என்னவென்றால், ஷரீஅத் வழி, இஸ்லாமிய வழி என்னும் பெயரில் இந்த அராஜகத்தை செய்திருப்பதுதான்.

ஆவணங்களெல்லாம் சரியாக இருந்து, ரிஸானா உண்மையிலேயே இந்தக் கொலையை செய்திருப்பாரானால், மரணப் பணம் வாங்கியோ, மன்னிப்பை மேற்கொண்டோ கூட அந்த அரேபியக் குடும்பமாவது இஸ்லாத்தை அழகுற வெளிப்படுத்தியிருக்கலாம். மன்னிக்கும் மனம் இல்லாமல் போனது முதல் படியிலிருந்தே விளங்குகிறது. இந்தக் குடும்பத்திற்கும், கேள்விகளுக்கு பதில் தேடாமல் தவறான பக்கங்களையே புரட்டிப் புரட்டி அநீதியை நிலை நாட்டிய நீதியாளர்களுக்கும் எனது வன்மையான கண்டனங்கள். இது கண்டிக்கப்பட வேண்டியது என்பதில் எனக்கு துளி கூட வருத்தமில்லை. ஆனால் 'இஸ்லாத்தின்' பெயரால் நடப்பதே மிகவும் வருத்தத்தை தருகிறது. இஸ்லாத்தை எல்லாச் செயல்களிலும் நடவடிக்கைகளிலும் வெளிப்படுத்தி ஒரு முன்மாதிரியாகத் திகழ வேண்டிய அரசாங்கமே இப்படி நடந்து கொண்டது வெட்கக்கேடானது. மன்னிக்கவும், வேறு வார்த்தை இல்லை" என்கிறார் இந்தியப் பத்திரிகையாளர் யு.எம்.எம். உமர்.

சம்பவம் நடைபெற்ற பின்னர் ரிஸானாவின் வீட்டுக்கு நேரடியாகச் சென்று எழுதுகிறார் காத்தான்குடியைச் சேர்ந்த இதழியலாளர் எம்.பி.எம். பைரஸ். ரிஸானாவின் தாயார் சொல்வதைக் கேளுங்கள்!

"என்ட புள்ளய இழந்து போட்டு நான் படுறபாடு எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும். ஒன்பதாம் ஆண்டு வரையும் படிச்சிப் போட்டு, உம்மா இதுக்கு மேல என்னால படிக்க ஏலா... நான் வெளிநாட்டுக்கு போய் காசு அனுப்பி

தம்பி தங்கச்சிமார் படிக்க வைக்கன் எண்டு சொன்னா! எங்கட குடும்ப கஷ்டம் அப்படி! புலிப் பிரச்சினையால வாப்பாக்கு ஒழுங்கான தொழில் இல்ல! ஒருநாள் திண்டா அடுத்த நாளைக்கு திங்க ஏலா... இந்த நிலமையினாலதான் நாங்களும் அவவ அனுப்பி வைச்சம். அவ எந்தக் காரணம் கொண்டும் இந்தக் குற்றத்த செய்யமாட்டா எண்டு நான் சத்தியம் பண்ணுவன்.

'உம்மா நான் அந்தப் புள்ளய கொலை செய்யலம்மா! செய்யாத குற்றத்துக்கு ஏன் உம்மா நான் தண்டனை அனுபவிக்கனும்?' எண்டு கேட்டா! அந்தக் கேள்விக்கு என்னால பதில் சொல்ல முடியல! ஏழரை வருஷமா கல்லை விழுங்கிக்கிட்டு கக்க முடியாதளவு எண்ட புள்ளக்காக ஏங்கியிருக்கன்! ராத்தா எப்பம்மா வருவா எண்டு எண்ட புள்ளயல் கேட்குதுகள்! அதுக்கு நான் என்ன பதில் சொல்லுவன்!?

ஜெயில்ல போய் நான் அவவ சந்திச்சன்! அவவ பிரிஞ்சி வரும் போது ஏன் உம்மா என்ன விட்டுட்டுப் போறீங்க! எப்ப உம்மா என்ன கூட்டிட்டுப் போவீங்க எண்டு கேட்டா! கடைசியா டிசம்பர் 12 ஆம் தேதி அவ என்னோட போஸ்ல பேசினா! "உம்மா எப்ப உம்மா உங்க கையால ஆக்கின சோற நம்ம குடில்ல இருந்து சாப்பிடுறது!? நீங்க, வாப்பா, தம்பி, தங்கச்சிமார் எல்லாரோடயும் ஒண்டா இருந்து சோறு திங்கனும் போல இருக்கும்மா" எண்டு சொன்னா! அந்த ஆசை நிறைவேறாமலேயே எண்ட புள்ள போயிட்டாளே!

சலுதிக்காரன் ஏன் எனக்கிட்ட சொல்லாம எண்ட புள்ளய கொண்டான்!?" என்று கேட்கிறார் ரிலானாவின் தாய். 'உங்களுக்கு ஏதாவது வேண்டுமா?' என்ற கேள்விக்கு, "ம்! ரிலானா வேண்டும்" என்றார். கொடுக்க முடியுமா எங்களால்???

இவ்விவகாரத்தை இனி எப்படிக்க கையாள்வது என்பது குறித்து எழுத்தளார் மு. மயூரன் இப்படி எழுதுகிறார், "ரிசானா விவகாரத்தில் எழுந்துள்ள சர்ச்சைகளில் ஒன்று, யுனெஸ்கோவின் சிறுவர் உரிமைகள் சாசனத்திற்கும் ஷரீஆ சட்டத்துக்கும் இடையில் ஏற்பட்டுள்ள முரண்பாடாகும். சலுதி தனது உள்நாட்டுச் சட்டமாக ஷரீஆ வை ஏற்றுக்கொண்டுள்ள அதேவேளை யுனெஸ்கோவின் சிறுவர் உரிமைச் சாசனத்திலும் கையெழுத்திட்டுள்ளது. 'அறம்' தொடர்பான எனது பார்வையின் அடிப்படையில் இதுவேர் ஆர்வமுட்டும் முரண்பாடாகும். நாம் ஏற்றுக்கொள்கிறோமோ இல்லையோ ஐ. நாவின் சாசனங்களே இன்றுள்ள 'அறம்' ஆகும். இவ்வறம் பல்வேறு தரப்புகளின் ஒப்புதலோடு நிறுவனப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. சனதியும் ஒப்புதல் வழங்கியிருக்கிறது. ஷரீஆ என்பது இஸ்லாம் அதிகாரத்தில் இருந்த காலத்தில் அப்பகுதிகளில்

நிறுவனப்படுத்தப்பட்ட அறமாகும். அதேவேளை சவுதியினுள் பழைய அறம் இன்றும் அதிகாரத்தில் இருக்கிறது. பழைய அறத்துக்கும் புதிய அறத்துக்குமான முரண்பாடே இங்கே எழுதுள்ளது. இம்முரண்பாடு எவ்வாறு கையாளப்படுகிறது என்பதை ஆர்வத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்" என்கிறார் மு. மயூரன்

சஊதி தாலிபானியமும் மௌனங்காக்கும் சஊதி ஏஜெண்டுகளும்

நேற்றிரவு ரிலாவின் தூக்குத்தண்டனையை கேள்விப்பட்டதிலிருந்து என்னால் நிம்மதியாக நித்திரை கொள்ள முடியாமல் இருந்தது. காலையில் நமது கலாச்சாரக் காவலாளிகள் விடுத்த அறிக்கைகளை வாசித்த போது அமுலவதா? சிரிப்பதா? என்ற திரிசங்கு நிலையில் இருந்து இது தொடர்பான என் தரப்பு அபிப்பிராயங்களை முன்வைக்கலாம் என நினைக்கின்றேன். குற்றங்களுக்கான தண்டனை முறைகளே ஒரு மதத்தின் மையக் கருத்தாக இருக்க முடியாது. அதிகபட்சம் குற்றம் என்னும் நோயைக் கட்டுப்படுத்தும் ஒரு தற்காலிக மருந்தாக, ஏற்பாடாக மட்டுமே அவற்றைக் கருத முடியும். சில குற்றங்கள் பரவலாகக் காணப்பட்டு அவற்றை உடனே தடுக்க வேண்டிய நிலையில் அதிகபட்ச கடுமையான தண்டனைகள் விதிக்கப்பட வேண்டிய தேவை ஏற்படலாம். ஆனால் குற்றத்தைத் தடுப்பது முக்கியமே தவிர தண்டனைகளை என்றென்றைக்குமான தீர்வுகளாக கட்டிக் காக்க வேண்டும் என்று இஸ்லாம் என்றுமே சொன்னதில்லை.

அல்குர்ஆன் கூறுவதைப் பாருங்கள், "இறை நம்பிக்கை கொண்டவர்களே! கொலை வழக்குகளில் பழிவாங்கல் உங்கள் மத்தியில் வழக்கமாக உள்ளது. கொலை செய்தவன் சுதந்திர மனிதன் என்றால் அந்த சுதந்திரமான மனிதனும், கொலை செய்தவன் அடிமை என்றால் அந்த அடிமையிடமும் கொலை செய்தவன் ஒரு பெண் என்றால் அந்தப் பெண்ணிடமும் பழிவாங்கலாம். கொலை செய்தவனுக்கு கொல்லப்பட்டவனின் சகோதரனால் சலுகை அளிக்கப்பட்டால் பிறகு நியாயமான முறையில் நிர்ணயிக்கப்படும் உயிரீட்டுத் தொகையை நேர்மையான முறையில் அவன் வழங்க வேண்டும். இது உங்கள் இறைவனிடமிருந்து வழங்கப்பட்ட சலுகையும் கருணையுமாகும்." (2.178)

மேலே எடுத்தாளப்பட்ட அல்குர்ஆன் வசனத்தில் பலவிடயங்களைக் கவனிக்க வேண்டியுள்ளது. முதலாவதாக அக்காலத்தில் புழக்கத்தில் இருந்த பழிக்குப் பழி கொள்கையை குர்ஆன் ஏற்றுக் கொள்கின்றது. ஒரு சுதந்திர மனிதன் - ஒரு சுதந்திர மனிதன். அடிமைக்கு - அடிமை. பெண்ணுக்கு - பெண் கொல்லப்பட வேண்டும் என்னும் முறையில் பழிக்குப்பழி அனுமதிக்கப்படுகிறது. ஆனால் அந்தத் தளத்திலேயே நின்றுவிடவில்லை. பழங்குடிச் சமுதாயச் சூழலைக் கடந்த ஓர் உயர்ந்த உன்னதமான பண்பாட்டை அதனுடன் சேர்த்து அல்குர்ஆன் கூறுகின்றது. அதாவது அல்குர்ஆன் இங்கே தண்டனைக் குறைப்பை ஊக்குவிக்கின்றது. இதற்கு 'தக்பீபீ' என்ற சொல் கையாளப்படுகிறது. இது பாரத்தைக் குறைத்தலாகும். அதாவது தண்டனையின் கொடுந்தைக் குறைத்தலாகும். இந்த வினைச் சொல்லுக்கு கால ஓட்டத்தில் படிப்படியாகக் குறைத்தல் என்ற பொருளும் உண்டு. அல்குர்ஆனில் சமூக வழக்கம் (உர்பு-மஃரூப்) சொல்லாடல்கள் இடம்பெறுவதால் அக்காலத்தில் அறேபியாவில் பழங்குடிகள் மத்தியில் காணப்பட்ட ரத்த ஈட்டுப்பணம் செலுத்தும் வழக்கம் பரவலாக இருந்தமை இதன் மூலம் தெரியவருகின்றது. எனவே அல்குர்ஆன் இங்கே அதைத்தான் மேலும் ஊக்குவிக்கின்றது. இறைவன் வழங்கும் சலுகை எனவும் இறைவனின் கருணை எனவும் அதனை வர்ணிப்பதன் மூலம் அறத்தின் உயர்ந்த மட்டத்திற்கு அதை உயர்த்துகின்றது. இவ்வாறு நடப்பு நிலமைகளில் விரும்பத்தக்க விசயங்களாக இருந்தால் அவற்றை அல்குர்ஆன் ஏற்றுக் கொள்கின்றது. அது மட்டுமன்றி மன்னித்து நட்பு பெறுவதை, ஓர் உயர்ந்த அற ஒழுக்க மதிப்பை அதற்கு வழங்கி அதை மேலும் உயர்த்திப் பேசுகின்றது.

அடிமை முறை விசயத்திலும் இது பொருந்தும். அடிமை முறையை ஒரு கட்டத்தில் இஸ்லாம் அனுமதித்தது. ஆனால் அடிமைத் தனத்தை ஓர் நிலையான அமைப்பாக அல்லது என்றைக்கும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க வடிவமாக இஸ்லாம் என்றுமே கூறியதில்லை. முதலாவதாக, அடிமைகள் மனித நேயத்தோடு நடத்தப்பட வேண்டும் என்றும் தாங்கள் உண்பதையும் உடுப்பதையுமே அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் எனவும் இஸ்லாம் விசுவாசிகளை வற்புறுத்தியது. மேலும் அடிமைகளுக்குரிய தண்டனையைப் பாதியாகக் குறைத்தது. அடுத்த கட்டத்தில் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அடிமைகளை விடுவிப்பதை மிகப் பெரும் தர்மமாக ஊக்குவித்தது. மேலும் விசுவாசிகள் செய்த பாவங்களுக்கு குற்றப் பரிசாரமாக, அப்பட்டியலில் முதன்மையானதாக அடிமைகளை விடுவிப்பதைக் கட்டாயமாக்கியது. இந்தப் பின்புலத்திலிருந்து பழிக்குப்பழி என்ற கருத்தாக்கத்தையும் (கிலாஸ்) ஏனைய குற்றங்களுக்குக் கூறப்படும் சில தண்டனைகளையும் இந்த நோக்கிலேயே நாம் பார்க்க வேண்டும். ஒரு போதும் இவை

மாற்றப்பட முடியாதவையாக, நெகிழ்ச்சியே அற்றதாக கருத வேண்டியதில்லை. பழிக்குப்பழி என்பது 21 ஆம் நூற்றாண்டிலும் பழங்குடி தன்மையிலும் காட்டுமிராண்டி மனோபாவமும் கொண்ட சஹித சமூகத்திற்கு சரியானதாகத் தென்படலாம். ஆனால் அதுதான் மிக உயர்ந்த நீதியோ, மிக உன்னதமான இஸ்லாத்தின் அறக்கோட்பாடோ அல்ல. ஆனால், நம்நாட்டு முல்லாக்களும் கலாச்சாரக் காவலாளிகளும் பழங்குடிகளின் பிற்போக்குவாத வழக்கங்களை இஸ்லாத்தின் உன்னத இலட்சிய விதிகளாக இன்னும் கருதிக் கொண்டிருப்பதுதான் கவலையளிக்கிறது.

இஸ்லாம் மன்னிப்பையே அதிகம் விரும்புகின்றது. இறைவன் கருணையாளன், அளவற்ற அன்பாளன் என்றே அல்குர்ஆனின் முதல் வசனமே தொடங்குகின்றது. உலகிலுள்ள எல்லா மதங்களும் மத போதகர்களும் அன்பையே வலியுறுத்திப் பேசியுள்ளார்கள். மாபெரும் கருணையின் வடிவமான அல்லாஹ்வை விசுவாசிக்கும் முஸ்லிம்கள் அந்தப் பண்பையே தமது சமூக அரசியல், சட்ட நடவடிக்கைகளிலும் பின்பற்ற வேண்டும்.

ஒரு பழங்குடிச் சமூகத்தில் கடைப்பிடிக்கப்படும் தண்டனை பற்றிய கருத்தியல், நிலவுடமைச் சமூகத்தில் மாறுபடலாம். அவ்வாறே நிலவுடமைச் சமூகத்தில் நிலவும் தண்டனைகள் பற்றிய கருத்தாக்கம் தற்கால ஜனநாயக சமூகங்களின் கருத்தியலிலிருந்து வித்தியாசப்படலாம். இஸ்லாம் குறிப்பிடும் இந்தத் தண்டனை முறை இஸ்லாத்திற்கு முந்தியே பபிலோனிய, ஆப்ரகாமிய சமூகங்களில் புழங்கி வந்தவைதான். ஆனாலும் எல்லா சமூக அமைப்புகளிலும் இந்தத் தண்டனை முறைகள் இருந்ததற்கான அடிப்படை நோக்கம் குற்றங்களைத் தடுப்பதே. சமூகத்தைப் பாதுகாப்பதே. குற்றவாளிகளை சீர்திருத்தவே. ஏற்பட்ட இழப்புகளுக்கு நட்டஈடு பெறுவதே என்றால் மிகையான கூற்று அல்ல. இந்த அடிப்படைப் புரிதலில் இருந்துதான் இஸ்லாம் கூறும் 'ஹுதூத்' என்னும் குற்றங்களுக்கான தண்டனைகளையும் நோக்க முடியும்.

உண்மையில் இஸ்லாம் பழங்குடிச் சமூகத்தில் தோன்றிய மதமாகும். ஆனாலும் இறுக்கமான பழிவாங்கும் மனோபாவம் கொண்ட கட்டுப்பெட்டித் தனமான பழங்குடிக் கட்டுக்களை களைந்து ஒரு பொதுமையான முன்மாதிரிச் சமுதாயத்தை உருவாக்க அது முயல்கின்றது என்பதுதான் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய இஸ்லாமாகும். இறையியல் தளத்தில் மானூ சமூகத்தின் சமத்துவத்திலும், மானூ ஒற்றுமையிலும் இஸ்லாம் மிகவும் வலுவான நம்பிக்கையை வைத்துள்ளது. இருந்தாலும் சமூகவியல் தளத்தில் அடிமை முறையை அது ஒரேயடியாக ஒழித்துவிடவில்லை. அடுத்து வரும் தலைமுறைகளும் வருங்கால

சமூகங்களும் அதை அழித்தொழிக்கும் படியும் அதற்கான உந்துதலளிக்கும் போதனைகளையும் விட்டுச் சென்றுள்ளது.

அடிமை முறை ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் நம் காலத்தில் எந்த முஸ்லிமும் மாற்றுக் கொண்டிருக்க முடியாது. அப்படி இருக்க குர்ஆனில் விதிக்கப்பட்டுள்ள குறிப்பிட்ட சில தண்டனை முறைகளை ஒழிப்பதை மட்டும் ஏன் ஒருவர் எதிர்க்க வேண்டும். அடிமை முறையை சமூகவியல் நோக்கில் பார்க்க முடியும் என்றால் தண்டனை முறைகளையும் சமூகவியல் நோக்கில் ஏன் பார்க்கக்கூடாது. பத்ரு யுத்தக் கைதிகளை நடத்தியதிலிருந்து நஜ்முத்தீன் அர்பக்கான் வரை சிறைக் குற்றவாளிகளுக்கு காலத்திற்கேற்ற அணுகுமுறைகளை பயன்படுத்தியதை ஏன் நாம் மறந்துவிடுகிறோம். அப்படியான கண்ணோட்டம் அடிமை விசயத்தில் அல்லாஹ்வின் கருத்துக்கு இசைவானதென்றால் தண்டனை முறை மட்டும் எப்படி அல்லாஹ்வின் கருத்துக்கு மாறானதாக இருக்க முடியும்?

'பழிவாங்குதல் என்னும் சட்டத்தில் உங்களுக்கு வாழ்வு இருக்கின்றது' (2.179) என்று அல்குர்ஆன் கூறுகின்றது. பழிக்குப் பழிவாங்குவதே வாழ்வின் அறுதியும் இறுதியுமான குறிக்கோள் அல்ல. பழிக்குப்பழி எனும் கருத்தாக்கம் ஒரு பழங்குடிச் சமூகத்தின் அக்கால சமூகவியல் கண்ணோட்டம் மட்டுமே. அதை அல்குர்ஆன் குறிப்பிடுகிறது அவ்வளவுதான். அது இறைவனின் கருணை, இரக்கம் போன்ற நிலையான கருத்தாக்கம் அல்ல. சமூகங்களின் கருத்தாக்கங்களை விட இறையியல் கருத்தாக்கங்கள் இஸ்லாத்தில் உயர்ந்தவை. சட்டம், அரசியல், பொருளாதாரம் போன்ற விடயங்கள் கால, சமூக, இட வேறுபாடுகளுக்கேற்ப மாறக்கூடியவை. இறையியல் கருத்துக்களே மாறாதவை. எந்தச் சமூகவியல் கருத்துக்களாக இருந்தாலும் அநியாயமாக, கொடுமையாக ஒடுக்குவதாக, சுரண்டுவதாக இருந்தால் அவை எதனுடனும் இஸ்லாம் சமரசம் செய்து கொள்ள விரும்புவதில்லை. இதுதான் இஸ்லாத்தின் பல்பரிமாணத் தன்மையாகும். விளிம்பு நிலை இஸ்லாம் என்ற கருத்தாக்கத்தின் உள்ளடக்கமே இதுதான்.

குடி, சூது, திருட்டு, கொலை, பாலியல் வன்முறை போன்ற பல சமூகச் சீர்கேடுகளை இஸ்லாம் கடைசிவரை எதிர்த்து வந்திருக்கிறது. இவை குர்ஆன் ஒழிக்க முயன்ற அக்காலச் சமூக சீர்கேடுகளாகும். ஆனால் அது எந்தப் பழங்குடிச் சமூகத்தில் தோன்றியதோ அச்சமூகத்தின் வழக்கங்களையும் அச்சமூகத்தின் சமூகவியல் பார்வையையும் இஸ்லாம் தவிர்த்துவிடவில்லை. ஏனெனில் அந்தத் தீமைகளை எதிர்கால சமுதாயங்களிலிருந்தும் மட்டுமல்ல, தனது சமகால சமூகங்களிலிருந்தும் ஒழிப்பதற்கான திட்டங்களை வகுத்தது. அன்று நிலவிய வழங்கங்களை

ஒருவர் முற்றிலும் தவிர்ந்துவிட்டாலும் அந்தத் தீமைகளை அவரால் அப்போதே ஒழித்துவிடவும் முடியாது. உதாரணமாக இன்று இருப்பது போன்று பொலிஸ் நிலையங்களோ, பாதுகாப்பு அதிகாரிகளோ, நிருவாக முறைகளோ இல்லாத பழங்குடிக் காலத்தில் பழிக்குப்பழி என்ற சட்டமுறைமைக்கான ஒரு இருப்பு தேவையானதுதான். அந்த வகையிலேயே அதை நோக்க வேண்டும். இஸ்லாம் நற்செயல் புரிவதற்கே முதலிடம் கொடுக்கின்றது. ஆனால் தீமைகளை வேரோடு களையாமல் அதைச் சாதிக்க முடியாது என்றும் நம்புகிறது. ஒரு பழங்குடிச் சமூகத்தில் நிலவிய பழிக்குப்பழி என்னும் கருத்தாக்கத்தை இதனால்தான் இஸ்லாம் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்கவில்லை. ஆனால் பழிக்குப்பழி அக்கால கருத்துநிலை தான். அதை ஏற்றுக் கொண்டாலும் அதனை எல்லாக் காலத்துக்குமான அறநெறியாக இஸ்லாம் உயர்த்திப் பேசவில்லை. கருணை, தயாளம் (இஹ்லான்), மன்னிப்பு (அப்ஃஹ்) ஆகியவையே நிரந்தர அறநெறிகளாகும்.

இஸ்லாத்தைப் பற்றிய மிக மோசமான சித்திரத்தை உலக சமூகங்களுக்கு மத்தியில் உருவாக்குவதில் இந்த ஹுதாத் தண்டனைகள் பற்றிய கருத்தாக்கம் முக்கியமானதாகும். கீழைத்தேயவாதிகள் இந்த விடயத்தை மிகவும் காரசாரமாக விமர்சித்துள்ளார்கள். அவற்றைப் படிக்கும் போது எனக்கு மிகுந்த கசப்புணர்வு அவர்கள் மீது வந்திருக்கிறது. ஆனால் இன்றைய சனநாயக தாலிபானிசத்தைப் பார்க்கும் போது கீழைத்தேயவாதிகளின் விமர்சனங்களின் மீதான கொதிப்பு எனக்குள் அடங்கிப் போகிறது.

அறுபதுகளில் மத்தியகிழக்கில் எண்ணைப் புரட்சி ஏற்பட்ட போது, குறிப்பாக பாக்கிஸ்தான் போன்ற அரசுகள் தம்மை இஸ்லாமிய கிலாபத் அரசுகளாக அறிவித்துக் கொண்ட போது மேலைத்தேய எழுத்தாளர்கள் இஸ்லாத்தின் குற்றவியல் தண்டனைகள் குறித்த கடுமையான விமர்சனங்களை முன்வைத்தனர். ஒட்டுமொத்த இஸ்லாத்தின் சாரமே இஸ்லாம் ஆட்சிக்கு வந்தால் பெரிய தலைப்பாகை கட்டிய ஒருவர் தனது கையில் பெரும் கத்தி ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு 'களவெடுத்தாயா? நீட்டு கையை. ஒரு வெட்டு' என்கிற மாதிரியான ஒரு பிம்பத்தை உருவாக்கினார்கள். சமூகச் சூழலைக் கருத்திற் கொள்ளாமல் இந்தத் தண்டனைகளை கண்டிப்பாக அப்படியே நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும் என்பது எப்போது இஸ்லாம் நிறுவன மயப்பட்டு பரவ ஆரம்பித்ததோ அக்காலத்திலேயே நடந்தேறியுள்ளது. உலக அளவில் இஸ்லாமிய குற்றவியல் சட்டங்கள் அமுலாக்கப்பட்டதற்கான காரணங்கள் மதம் சார்ந்தது என்பதைவிட அதிகமும் அரசியல் சார்ந்ததாகவே நடந்தேறியுள்ளது என்பதை நாம் புரிந்து கொள்வது அவசியமாகும். நம் நாட்டில் தனிச் சிங்கள மொழிச்சட்டத்தை கொண்டுவந்து

வாக்குவங்கிகளை அரசியல்வாதிகள் அதிகரித்துக் கொண்டதற்கு இச்செயலை ஒப்பிடலாம்.

மேற்கூறிய நாடுகளில் அரசியல், பொருளியல் கொந்தளிப்புக்கள் ஏற்பட ஆரம்பித்த போது, அரை பிரபுத்துவ முதலாளிகள் முஸ்லிம் ஆட்சியாளர்களென தம்மை ஆட்சிப் பொறுப்பில் நியமித்துக் கொண்ட போது, இந்த சிக்கல்களிலிருந்து இவர்கள் மக்களின் கவனத்தைத் திருப்புவதற்கு ஒரு வழியாக இஸ்லாமிய ஷரீஆ தண்டனை முறைகளை, இஸ்லாமிய வாழ்க்கையின் உன்னத இலட்சிய வடிவமாக அவற்றை அமுல் படுத்துவதையே கருதிச் செயற்பட்டனர். பெரும் கொள்ளையர்கள் தண்டிக்கப்படாமல் குட்டிக் குட்டி கொலையாளிகளும் குற்றவாளிகளும் தான் இந்த ஷரீஆ சட்டத்தின்படி தண்டிக்கப்பட்டு வருகின்றனர். இஸ்லாத்தின் உண்மையான நோக்கையோ, கருணைக்கும் மனிதாபிமானத்திற்கும் அது கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றியோ இந்த ஆட்சியாளர்கள் கவலைப்படவில்லை. இஸ்லாம் கூறும் ஆன்மீகத்தை விட, இதயமில்லாத வெறும் ஆண்மைய அரசியலிலேயே இவர்கள் அதிக அக்கறை கொண்டிருக்கின்றனர். இஸ்லாத்தை மிகுந்த உணர்ச்சிபூர்வமாக தம்மோடு பிணைத்துக் கொண்டிருந்த முஸ்லிம்களுக்கு மத்தியில் இஸ்லாமிய நாடுகள் பலவற்றில் குற்றவியல் சட்டங்களை அமுல்படுத்துவது நல்ல அரசியல் பிழைப்பாக மாறியது. ஆனால் இந்த உண்மைகளை நாம் இன்னும் புரிந்து கொள்ளாமல் இருக்கின்றோம்.

மற்றொரு விடயத்தையும் உங்கள் சிந்தனைக்கு கவனப்படுத்தலாம் என நினைக்கின்றேன். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் அறேபியாவில் புத்துயிர்ப்பு வாதத்தைத் தோற்றுவித்த பிதாமகனாகக் கருதப்படும் முஹம்மத் பின் அப்துல் வஹாப் என்பவர்தான் இன்றைய சஹதி ஆரேபியாவின் இத்தகைய பிளவுண்ட இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதத்தை, தாலிபானியத்தை இந்த நிமிடம் வரை கடைப்பிடித்தொழுகுவதற்கான காரணமாகும். முஹம்மத் பின் அப்துல் வஹாப், இஸ்லாம் குறித்த ஒட்டுமொத்த பார்வையை, உலக நோக்கை மறுத்துவிடுகிறார். மத்திய காலத்தில் 'பாப்பரசருக்குரியதை பாப்பரசருக்குக் கொடுங்கள், சீஸருக்குரியதை சீஸருக்குக் கொடுங்கள்' என்ற கிறிஸ்தவத்தைப் போல அப்துல் வஹாபும் தான் முன்னெடுத்த இஸ்லாமிய புத்துயிர்ப்புவாத செயல்வாதங்களையும் அதன் செயற்பாட்டாளர்களையும் அப்போதிருந்த பிரபுத்துவ குடும்பமான சஹத் பரம்பரையினரிடம் அடகு வைத்துவிட்டார். அப்துல் வஹாபின் இஸ்லாமிய தாயிகள் தம்முடைய தஃவா என்னும் அறப்பணியை செய்ய வேண்டும், அவர்களுக்குரிய போஷிப்புக்களை சஹத் பரம்பரை வழங்க வேண்டும். மன்னர்கள் செய்யும் அரசாட்சி எப்படி இருந்தாலும் பரவாயில்லை என்ற ரீதியில் அந்த உடன்பாடு நடைபெறுகிறது. பாதிரியின் வயிற்றில் உருவாகும்

கடைசி மன்னனையும் கொல்லுங்கள் என்று ரூலோ சொன்னது போல அப்துல் வஹாபின் மாணவர்கள்தான் இந்தத் தாலிபான் சேகுகள் உருவாக காரணமானார்கள்.

இங்கு இஸ்லாம் முன்வைக்கும் சட்டமியற்றும் அதிகாரம் மத்தியகாலத்தில் அரசியல்வாதிகளுக்குச் சென்றது போன்று சஹதியிலும் மன்னர் பரம்பரைகளுக்கு சார்பாக சரீஆச் சட்டம் பயன்படுத்தப்பட்ட, அல்லது கோத்திர நலன்களுக்காக இசைவாக்கப்பட்ட வரலாற்றுப் பின்புலம் இப்படித்தான் தொடங்குகிறது. அதுதான் இன்று நாம் எதிர்நோக்கும் அல்லது இஸ்லாம் எதிர்நோக்கும் மிகப் பெரும் நெருக்கடியாகும். இஸ்லாத்தின் ஒட்டுமொத்தக் கருத்தியலும் அது மானுட சமூகங்கள் அனைத்துக்கும் பொதுமையாக முன்வைக்கும் எக்காலத்துக்கும் பொதுவான அறங்களும் சஹதி பழங்குடி, அரைபிரபுத்துவ சேகுமர்களின் கைகளில் குரங்கின் கை பூமாலையாக மாறியுள்ளது என்பதில் எனக்கு எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. சஹதியின் குர்பானிகளுக்காக பிச்சைப் பாத்திரங்களை ஏந்திக் கொண்டிருக்கும் நம் நாட்டு ஏஜென்டுகளும் அவர்கள் கட்டிக் கொடுக்கும் பள்ளிவாயல்களில் தர்மகர்த்தாக்களாக மாறுவதற்கு துடியாய்த் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் நமது கலாச்சார காவலாளிகளுக்கும் சஹதியின் இந்தப் பொட்டப் பக்கம் தெரிந்தாலும் தெரியாததைப் போல நடக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு ஏழைத் தொழிலாளிப் பெண்ணான ரிலானாவின் உயிர் குர்பான் காசுக்கு முன்னால் துசு என்று நினைக்கிறேன். அறபுலக உலமாக்களின் மஜ்லிசுகளில் இலங்கையைப் பிரதிதித்துவப்படுத்துவர்களும் மௌனங்காப்பதற்கான காரணமும் சஹதியிலுள்ள நட்சத்திர ஹோட்டல்களில் தூங்கி தமது துணைவியர்களுக்கு நகைகளை வாங்கிக் கொண்டு வழியில் உம்ரா செய்வது தடைப்பட்டுவிடும் என்ற பயம்தான். எனவேதான் அவர்கள் சமய சம்பந்தமில்லாத விடயங்களைப் பற்றி ரிலானாவின் கொலையில் வாக்குமூலங்களாக அளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இஸ்லாம் கூறும் யுத்த தர்மங்களையே மறந்து குழந்தைகளையும் பெண்களையும் வயோதிபர்களையும் நோயாளிகளையும் இயற்கைச் சூழலையும் ரசாயன ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தி கொன்றொழித்த ஆட்சியாளர்களுக்காக ஜெனீவா சென்று வக்காலத்து வாங்கும் ஆலிம்சாக்களும் நிரம்பிய நம்நாட்டில் ரிலானா போன்ற ஆயிரக்கணக்கான வீட்டுப் பணிப்பெண்கள் இன்னுமின்னும் கொல்லப்படுவதையும் வன்முறைக்குள்ளாக்கப்படுவதையும் நம்மால் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு எந்த செயல்வாதங்களும் இல்லையென்பது எப்படிப் போனாலும் இதற்குப் பின்னால் இருக்கும் கருத்தியல்களை புரிந்து கொள்வதிலேயே இன்னும் நாம் பலதசாப்தங்கள் பின்னாக்கே

நிற்கிறோம். மேற்குலக மனித உரிமை அமைப்புக்கள் பற்றி விமர்சனங்கள் இருந்தாலும் இதுகால வரை மனித உரிமை அமைப்புக்களால் ஆயிரக்கணக்கான உயிர்களாவது காப்பாற்றப் பட்டிருக்கும். ஆனால் நாம் வாய்கிழியக் கத்தும் ஷரீஆ சட்டம் ஒன்றுமே தெரியாத அப்பாவி குழந்தைத் தொழிலாளியான ரிலானாவை கொன்றொழிப்பதிலேயே நியாயம் காணும் நமது பொதுப்புத்தியைத்தான் எங்குபோய் சொல்வது!

ஷரீஆ சட்டம் எல்லோருக்கும் பொதுவானதுதான். ஆனால் ஐரோப்பிய நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு வெள்ளைக்காரி ரிலானாவின் இடத்தில் இருந்தால் சஹதியின் ஷரீஅத் சட்டம் தனது முகத்தை எங்கே திருப்பிக் கொள்ளும்? அல்லது அமெரிக்கா, இந்தியா போன்ற பெரிய வல்லரசு சமூகங்களுடன் சஹதியின் ஷரீஅத் சட்டம் எப்படி சமரசம் செய்து கொள்ளும் என்பதை வரலாறு சொல்கிறது.

ரிலானா மீதான மரணதண்டனை: எதிர்வினைகளும் பதில்களும்

இஸ்லாமிய ஷரீஅத் சட்டப்படி கொலைக்கு கொலைதான் தண்டனை, அது ஒரு காட்டு மிராண்டித் தனமான சட்டமாகத் தெரிந்தாலும் தனது வாழுமுரிமை பறிக்கப் படும் என்ற ஒரே அச்சம் மாத்திரமே அநியாயமாக ஒருவரை கொல்வதிலிருந்து தடுக்கும் என்கிறார்களே?

'கொலைக்கு கொலைதான்' என்ற வார்த்தையை நாம் இன்னும் ஆழமாக புரிந்து கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது. கொலைக்கு கொலைதான் என்றால் அது கொலை என்று முதலில் இஸ்லாமிய ஷரீஅத் நிரூபிக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறது. நடந்தது தற்கொலையாக இருக்கலாம். விபத்தாக இருக்கலாம். சந்தர்ப்ப வசத்தால் மூச்சுத்திணறி இறந்திருக்கலாம். சுவாசக் குழாய்க்குள் பால் போய் அடைத்ததால் இறந்திருக்கலாம். கொக்குச் சுடப்போனவர் தவறி காட்டுக்குள் இருந்த மனிதரை தெரியாமல் சுட்டிருக்கலாம். இவ்வாறு எண்ணற்ற மரணங்களின் வகைகள் இருக்கின்றன. திட்டமிட்டு குற்றஞ் செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்து குற்ற மனத்தோடு செய்யப்பட்ட கொலையா என்பது இஸ்லாமிய ஷரீஆவில் முக்கியமான விடயப் பொருளாக ஆரம்பகால இஸ்லாமிய அறிஞர்களில் இருந்து நவீன சட்ட அறிஞர்களான அப்துல்காதர் அவ்தா, அஹ்மத் ஷர்கா போன்ற பல முஸ்லிம் நியாயவியல் அறிஞர்கள் ஆழமாக ஆராய்ந்து சொல்லியிருக்கிறார்கள். இவை இஸ்லாமிய வரலாற்றுக்

காலத்தில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டும் உள்ளன. எடுத்த எடுப்பிலேயே கொலைக்குக் கொலைதான் என்ற வாதம் பிழையானது. 'அத்தஷ்ரிஉல் ஜினாயீ' என்ற புகழ்பெற்ற இஸ்லாமிய குற்றவியல் நூலை படித்த யாரும் கொலைக்குக் கொலை என்று எடுத்த எடுப்பிலேயே முடிவெடுக்க மாட்டார்கள். குறைந்தது இலங்கையின் சட்டத்தந்தை என வர்ணிக்கப்படும் கலாநிதி வீரமந்திரி, பேராசிரியர் ஜி.எல். பீரிஸ் போன்றோரின் இஸ்லாமிய நியாயவியல், குற்றவியல் குறித்த ஆங்கில நூல்களையாவது குறைந்தபட்சம் வாசித்தவர்கள் கூட எடுத்த எடுப்பிலேயே கொலைக்குக் கொலைதான் தண்டனை என்று முடிவெடுக்க மாட்டார்கள்.

சமூகங்கள், வழக்கமுறைகள், பண்பாடுகள், நாகரீகங்கள் எல்லாமே மாறிக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன. பழங்குடிச் சமூகத்தில் புழக்கத்திலிருந்த ஒரு வழக்காறு எப்படி மாறாமல் இருக்க முடியும்? இன்றைய நவீன சமூகங்களின் மனப்பாங்குகளுக்கும் சுமார் 14 நூற்றாண்டுகளுக்கு முந்திய அறேபிய பழங்குடிகளின் மனப்பாங்குக்கும் எவ்வளவு பாரிய மாற்றம் நிகழ்ந்திருக்கிறது. மரண தண்டனையை இன்று நவீன சமூகங்கள் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. தண்டனைகளால் அல்லது தண்டனைகளை வைத்துப் பயங்காட்டி ஒரு சமூகத்தை உருவாக்க முடியாது. எனவே தண்டனை விஷயத்தில் புதிய யுகத்திற்கேற்ப, வாழ்க்கைமுறைக்கேற்ப மறுவாசிப்புக்கள் செய்யப்பட வேண்டும் என்றுதான் நான் கூறுகிறேன். ஒட்டுமொத்த சமூகத்தின் பிரச்சினைக்கு நான் மாத்திரம் தீர்ப்பு வழங்க முடியாது. இஸ்லாமிய புலமைத்துவவாதிகள் இந்த விடயத்தில் புதிய இஜ்திஹாதுகளை மேற்கொள்ளவும் உரையாடலையும் தொடங்க வேண்டும் என்றுதான் கூறுகிறேன். அத்தண்டனையை வைத்து 20-30 வருடங்கள் வாதி, பிரதிவாதிகள் இழுத்தடிக்கப்பட்டு அதனால் குளிர்காயும் கும்பலும் உலகில் தோன்றியுள்ளது. உலக வறுமை, மத்தியதரவர்க்கங்களின் எழுச்சி, சேவை, பர்வர்த்தனை போன்ற புதிய தொழில்சார் வாழ்க்கை முறைகள் போன்றவற்றுக்கு பழங்குடிச் சமூகத்தில் தோன்றிய நியாயவியல் பொருத்தமற்றது. இதனால் நியாயவியலாளர்கள் நிறுவனத்தண்டனை, மரணதண்டனையை குறித்த காலத்துக் ஒத்திவைத்தல் போன்ற புதிய முறைகளை அறிமுகப்படுத்தியுள்ளனர். மேற்கத்திய சட்டங்கள் தொடர்ச்சியாக சவால்களை எதிர்கொண்டு மாற்றங்களை வரவேற்கின்றன. நீதி மன்றத்திற்கு கொண்டு செல்வதற்கு முன்னால் உளவள நீதிமன்றங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. மேற்குலக சட்டங்களும் இஸ்லாமிய சட்டங்களின் நீட்சியாகவே வருகிறது என்ற கருத்தை பல இஸ்லாமிய அறிஞர்கள் நிறுவியுள்ளனர். மேற்கு அறிஞர்களாலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அவற்றைப் படித்தால்தான் தற்காலத்துக்கு ஏற்ற வகையில் இஸ்லாமிய

சட்டங்களை புத்துயிர்ப்பாக்க முடியும் என்று கருத்துத் தெரிவித்த இஸ்லாமிய அறிஞர்களும் இருக்கின்றனர். இது இன்னும் விரிவான தளத்தில் வாதவிவாதங்களுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பதுதான் என்வாதமாகும்.

இஸ்லாமிய ஷரீஆவைக் கேள்விக்குட்படுத்தவோ விமர்சிக்கவோ முடியுமா?

இஸ்லாமிய ஷரீஆ என்பதற்குள் பலவகையான சொல்லாடல்கள் அறபு மொழியில் பயன்பாட்டில் உள்ளன. 'அல்பிக்ஹு', 'இஜ்திஹாத்', 'ஹினாயாத்' இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் தனியான பரப்பெல்லைகளும் இயல்முறைகளும் காணப்படுகின்றன. ஷரீஆ என்பது எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கிய ஒரு பரந்த சொல்லாடலாகும். ஆனால் தமிழ் மொழிச் சூழலில் ஷரீஆ என்பது பல உள் ஆய்வு பிரிவுகளைக் கொண்ட ஒரு சட்டவாக்கத் தொகுதியாக நோக்கப்படுவதில்லை. அதற்குள் நடைபெறும் வாதவிவாதங்கள் அவ்விவாதங்கள் இறுதியில் எட்டப்படும் முடிவுகள் கொண்ட ஒரு செறிவான சொல்லாடலாகும்.

இங்கு ஷரீவைக் கேள்விக்குட்படுத்தல், விமர்சித்தல் என்ற சொல்லாடல்கள் என்ன அர்த்தத்தில் கையாளப்படுகிறது என்பது முக்கியமானது. அச்சொல்லாடல்களை நான் புரிந்து கொண்ட வகையில் சொல்வதானால், ஒரு பண்பாட்டின் சமூக நெறிமுறைகளை, சட்டதிட்டங்களை, வழக்காறுகளை மற்றப் பண்பாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் கேள்விக்குட்படுத்துவதற்கும் விமர்சிப்பதற்கும் பின்னால் பலவகையான அரசியல் இருக்க முடியும். எல்லாவற்றையும் ஒரே படித்தானதாக, வகைப்பட்டதாக நாம் நோக்கத் தேவையில்லை. பழங்குடித் தன்மையிலிருந்து விடுபடாத, மனிதாபிமானமற்ற வழக்காறுகளும் நெறிமுறைகளும் மற்றொரு பண்பாட்டுக்கு அச்சுறுத்தலையும் பயத்தையும் ஏற்படுத்துகின்ற போது அத்தகைய விமர்சனங்கள் எழ வாய்ப்புமுள்ளது. குறிப்பிட்ட பண்பாடு மட்டும்தான் உன்னதமானது, அந்த பண்பாடு கடைப்பிடிக்கும் அனைத்து நெறிமுறைகளும் புனிதமானவை, எல்லோரும் அதை ஏற்றுக் கொண்டுதான் ஆக வேண்டும் என்ற பண்பாட்டு ஆதிக்கம் அல்லது அடையாள உருவாக்கம் மற்றமைகளை அச்சத்திற்கும் அசௌகரியத்திற்கும் உள்ளாக்க முடியும். அந்தக் கோணத்திலிருந்தும் விமர்சனங்களைப் பார்க்க முடியும்.

உதாரணமாக, ஆடை விசயத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். குறிப்பிட்ட கறுப்பு நிற அபாயா அணிந்தால்தான் உண்மையான ஷரீஅத் கூறும் இஸ்லாமியப் பெண்ணாகக் கருத முடியும் என்று நாம் வலியுறுத்தும் போது பல தசாப்தங்களுக்கு முன் நமது தாய்மார்கள், பெண்கள்

மூதாட்டிகள் அவற்றதை மறைத்து அணிந்த 'சேலை' போன்ற ஆடைகளை நாம் இஸ்லாம் அல்ல என்று மறுத்துவிடுகிறோம். குறிப்பிட்ட பூகோள, புவியல் சூழலில் வாழும் மக்கள் அங்குள்ள தட்பவெப்ப நிலைகளுக்கேற்ப ஆடைகளை, அதன் நிறங்களை, வடிவங்களை தேர்வு செய்வதற்கான சுதந்திரம் இருக்கிறது. இப்படித்தான் அத்தித் தண்டனைகளையும் நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது.

இப்போது நாம் ஷரீஆவைக் கேள்விக்குட்படுத்தல், விமர்சித்தல் என்பதை இஜ்திஹாத் - மறுவாசிப்பு என்ற அர்த்தத்தில் எடுத்துக் கொண்டால் அதன் விளக்கம் வேறு வகையாக அமையும். ஷரீஅத்தில் இஜ்திஹாத் இருக்கிறதா? என்றால் நிச்சயமாக இருக்கிறது. இஸ்லாத்தை பிரதான இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரித்தால் இறையியல் சார்ந்த விடயங்கள், சமூகவியல் சார்ந்த விடயங்கள் எனப் பிரிக்கலாம். இறையியல் சார்ந்த விடயங்களிலும் கூட அறபுத் தீபகற்பத்திற்கு வெளியே இஸ்லாம் பரவிய வேளைகளில் பல்வேறு இஜ்திஹாதுகளை இறையியல் சார்ந்த வசனங்கள் எதிர்கொண்டதை நாம் காண முடியும். இறையியல் சார்ந்த, நம்பிக்கை சார்ந்த விடயங்களை கொச்சைப்படுத்துவது, நிந்திப்பது, பொதுவான உலக அறங்களின் படி தவறானதுதான். ஆனால், சமூகவியல் சார்ந்த விடயங்களில் இஸ்லாம் தாராளமாக மாற்றுக் கருத்துக்களுக்கும் மறுவாசிப்புக்களுக்கும் தனது வரலாற்றுப் போக்கில் நெகிழ்ந்து கொடுத்தே வளர்ந்து வந்துள்ளது.

ஷரீஆ என்பது பற்றி நம்மிடம் ஒரு தட்டையான புரிதல்தான் இருக்கிறது. இறை வெளிப்பாடு ஊடாக நபிகளுக்குக் கிடைத்த அல்குர்ஆனும் நபிகளின் ஹதீஸ்களும் மட்டும் அல்ல ஷரீஆ என்பது. அவற்றுக்குக் காலத்துக் காலம் இஸ்லாமியப் புலமைத்துவ வாதிகள், புத்துயிர்ப்பாளர்கள் வழங்கிய வியாக்கியானங்களும் சாராம்சப்படுத்தல்களும் நியாயவியல் விதிகளும் சேர்ந்ததுதான் ஷரீஆவாகும். எனவே ஏற்கனவே ஷரீஆ சொல்லப்பட்டுவிட்டது, அதில் யாரும் கேள்வி கேட்க முடியாது, விமர்சிக்க முடியாது என்று சொல்ல முடியாது. முஸ்லிமின் நோக்கில் அல்குர்ஆன் வசனங்கள், நபிமொழிகள் புனிதமாகக் கருதப்படலாம். அவற்றுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வியாக்கியானங்கள் புனிதமானவை அல்ல. வியாக்கியானங்கள் கால, இட, சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப, சமூகப் பண்பாட்டுப் பின்புலங்களுக்கேற்ப மாறுபட்டுச் செல்ல முடியும். பழங்குடி முறையிலிருந்து நிலச்சுவாந்தர் முறைக்கு ஒரு சமூகம் மாற முடியும். நிலச்சுவாந்தர் முறையிலிருந்து முதலாளித்துவ சமூக நிலைக்கு மாற முடியும். முதலாளித்துவத்திலிருந்து ஜனநாயக சமூகங்களாக மாற்றம் பெறலாம். இந்த ஒவ்வொரு சூழலிலும் இஸ்லாமிய ஷரீஆ நெகிழ்ந்து கொடுக்கக் கூடிய நிலைமைகளுக்கேற்ப தீர்வுகளைப் பேசக்கூடிய உயிரோட்டத்தை இன்றுவரை தக்கவைத்துக்

கொண்டுள்ளது. கேள்விக்குட்படுத்தல், விமர்சித்தல் மூலம் ஷரீஆ மறுவாசிப்புக்குட்படுகிறது. மறுவாசிப்பு என்பது புனிதப் பிரதிகளை மற்றொரு வகையில் வாழவைப்பதுதான். அது அழிப்பது அல்ல. ஆனால் மைய நீரோட்டத்திலிருக்கும் வைதீக நிலைப்பட்ட இறுக்கமான நிறுவன நோக்குக் கொண்ட இஸ்லாமிய கருத்தியல் அடிப்படைவாதம் தான் இந்த வாசிப்புக்களுக்கும் புதிய இஜ்திஹாதுகளுக்கும் முட்டுக்கட்டையாக இருக்கின்றது. உஸ்மானிய சாம்ராஜியத்திற்குப் பின்னர் அறபு இஸ்லாமிய உலகில் இஸ்லாமிய ஷரீஆத் துறையில் குறிப்பாக நியாயவியல், பொருளியல் (முஆமலாத்), சிறுபான்மைக்கான நியாயவியல் என்றெல்லாம் பல துறைகளில் ஆங்காங்கே புதுவகையான இஜ்திஹாத் முடிவுகள் வெளியாகி இருக்கின்றன. ஆனால் வலுவான தரப்புக்கு மத்தியில் அவை சென்று சேரவில்லை. வலதுசாரி உலமாக்களும் முதலாளித்துவம் சார்பான சேகுகளின் கைகளில்தான் அதிகாரம் இருக்கிறது. எனவே ஷரீஆவுக்கு எதிரான விமர்சனம் என்பதை நான் இப்படித்தான் புரிந்து வைத்திருக்கிறேன்.

இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு மாற்றுமத சகோதரர்கள், ஊடகங்கள் இஸ்லாம் மீதும் ஷரீஆ சட்டம் மீதும் கடும் விமர்சனங்களை முன்வைக்கின்றனரே?

இஸ்லாம் உலக மனிதர்களுக்காக அருளப்பட்ட மார்க்கம் என்றே அதன் போதனைகள், அதிகாரபூர்வ நூல்கள் கூறுகின்றன. அது ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்துக்கோ, சமூகத்திற்கோ, மொழிக்கோ உரியதல்ல. அதனால்தான் எல்லா மொழிகளிலும் எல்லாத் தேசங்களிலும் இஸ்லாத்தோடு இணைந்த சமூகங்கள் பன்னெடுங் காலமாக வாழ்ந்து வருகின்றன. ஆனால் இஸ்லாம் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவினருக்கு மட்டும் உரியது, நடிகள் முஸ்லிம்களுக்கு மட்டும் அனுப்பப்பட்ட தூதர் என்ற மாதிரியே இன்றைய முஸ்லிம் மனப்பாங்கு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தத் தவறான கட்டமைப்பில் இருந்துதான் மேற்கூறிய கேள்வியே எழுகின்றது.

மாற்று மத சகோதரர்கள் இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி இஸ்லாத்தின் மீதும் ஷரீஆ மீதும் விமர்சனங்களை முன்வைக்கிறார்கள் என்றால் நாம் அதை பொசிடிவாகத்தான் பார்க்க வேண்டும். எதிர்மறையாகச் சிந்திக்கத் தேவையில்லை. உரையாடலுக்கான வாயில், பண்பாடுகளுக்கிடையிலான உரையாடல் அந்த இடத்தில்தான் ஆரோக்கியமாகத் தொடங்குகிறது. அந்த வாயிலை நாம் மேலும் மேலும் திறந்து இஸ்லாம் பற்றிய, முஸ்லிம்கள் பற்றிய மேலும் நல்ல புரிதலை உருவாக்க முயலவேண்டுமே அல்லாமல் விமர்சனங்களை முன்வைப்பவர்களின் உள்நோக்கங்களைப் பற்றி நோண்டிக் கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை. அவர்கள் என்ன நோக்கத்தில் இருந்தால் நமக்கென்ன? நமக்குத் தெரிந்த

இஸ்லாத்தையும் இஸ்லாத்தின் ஊடாகப் பெற்ற நல்ல பண்பாட்டையும் அவர்களோடு நாகரிகமாகப் பகிர்ந்து கொள்வதுதான் இஸ்லாம் கூறும் பண்பாடாகும். எப்போதும் மூடுண்ட, அடைபட்ட போக்கை இஸ்லாம் விரும்புவதில்லை. திறந்த மனதுடன் மற்றப் பண்பாடுகளுடன் ஊடாடி, உரையாடி கலந்து பேசி மனித சமூகங்களுக்கும் பண்பாடுகளுக்கும் மத்தியில் நடுநிலையான (உம்மத்தன் வசத்தன்) சமூகம் என்ற உயரிய இலட்சியத்தை அடைய வேண்டும் என்றே இஸ்லாமியப் போதனைகள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. ஒரு முஸ்லிம் பிழையாக இஸ்லாத்தை நடைமுறைப்படுத்துகிறான் என்றால் அதைப் பிழை என்று ஒத்துக் கொள்வதில் தயக்கம் காட்டத் தேவையில்லை. பிழையென ஒத்துக் கொள்ளவில்லையானால் இஸ்லாமிய வாழ்வியல் கோட்பாடு பிழை என்றுதான் மாற்று மதத்தினர்கள் நினைப்பார்கள்.

சஊதியில் நடைமுறையில் உள்ள சட்டம் ஷரீஆ சட்டம் இல்லை என்று எப்படிச் கூற முடியும்?

நமது மார்க்க அறிஞர்கள் இஸ்லாம் என்றால் சஊதி என்றும் ஷரீஅத் சட்டம் என்றால் சஊதியிலுள்ள சட்டம் என்றும் ஒரு படிமத்தை நெடுங்காலமாக மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தியிருப்பதனாலேயே இந்தக் குழப்பம் ஏற்படுகிறது. மற்றது, தூது அங்கிருந்து வந்ததாலும் முஸ்லிம்களின் புனித பூமிகளாகக் கருதப்படும் மக்கா, மதீனா போன்ற இடங்கள் அங்கிருப்பதாலும் அவற்றுக்கும் இலங்கை முஸ்லிம்களாகக் கிடையிலும் யாத்திரைகள் இடம்பெறுவதாலும் முஸ்லிம் மனம் அங்கு மையங்கொள்வதால் இந்தப் பிரம்மை இலகுவாக உருவாக்கப் பட்டிருக்கிறது.

சஊதி நீண்ட நெடுங்காலமாக தனது பழங்குடித் தன்மையை தக்கவைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு பிராந்தியமாகும். நபிகள் மரணித்து மூன்று தசாப்தங்களுக்குள்ளேயே கிலாபத் ஆட்சி மன்னராட்சியாக மாறிவிடுகிறது. 'பைத்துல்மால்' முஸ்லிம் மன்னர்களின் அரண்மனைச் சொத்தாக மாறிவிடுகிறது. ஆட்சியாளர்களை சுதந்திரமாக மக்கள் தெரிவு செய்யும் ஜனநாயக உரிமை மறுக்கப்படுகிறது. இன்றைய சஊதி அரேபியா நவீனத்துவ மாற்றங்களையும் ஆரம்பத்தில் பெரிதாக உள்வாங்கவில்லை. உஸ்மானிய சாம்ராஜ்யத்தின் இறுதிக் காலப்பகுதியிலும் அது அந்நிலமையிலேயே காணப்பட்டது. அறுபதுகளுக்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட பெற்றோலிய கண்டுபிடிப்புக்குப் பின்னர்தான் அதற்கான தொழில் நுட்பத்தை மேற்கு நாடுகளிலிருந்த தருவிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. அப்போது பல்வேறு பொருளாதார முயற்சிகள், எண்ணெய் சார் நிறுவனங்கள், சஊதிக்குள் தோற்றம் பெறுகின்றன. மத்திய கிழக்கில் கரையோரப் பிரதேசங்களில் பெரும் கடற் கொள்ளைக்காரர்களாக

இருந்தவர்தான் பின்னால் ஆட்சிப் பொறுப்பையும் பொருளாதாரத்தையும் கையில் எடுக்கிறார்கள். சஊத் பரம்பரை எமன் தேசத்திலிருந்து வந்து ஆக்கிரமித்தவர்கள் என்பது நோக்கத் தக்கது. மக்கா மதீனாவுக்கு மிடையிலும் பல கோத்திரப் பிழவுகளும் சண்டைகளும் இருந்து வந்தன. இன்றும் கூட சஊத் பரம்பரைக்கும் மதீனாவில் உருவாகும் தலைமைகளுக்கும் இடையில் முரண்பாடுகளும் ஏற்றத்தாழ்வுகளும் இருக்கின்றன. பழங்குடிக் கோத்திரங்களின் தலைவர்கள்தான் தலைமைத்துவத்திற்கு வருகிறார்கள்.

சஊதியில் அமுலிலுள்ள சட்டம் இஸ்லாமிய ஷரீஆ சட்டம் என்று கூறப்பட்டாலும் அது முழுமையான ஷரிஆ சட்டம் அல்ல என்பதே உண்மை. சஊதி அரேபியாவில் இஸ்லாமிய நடைமுறைகள் கடுமையாகப் பின்பற்றப் படுவதாகக் கூறப்பட்டாலும் அதுவும் உண்மையல்ல. இஸ்லாத்தில் மிக எளிமையான ஒரு உண்மையைச் சொல்கிறேன். சட்டமியற்றும் அதிகாரம் என்பது இஸ்லாமிய இறையியல் நம்பிக்கையின் படி அல்லாஹ்வுக்குரியது என்று நம்ப வேண்டும். சட்டம் இயற்றுவதற்கான உரிமை ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்துக்கோ, குழுவுக்கோ சார்பாக இல்லாமல் பொதுவாக அமைய வேண்டும் என்பதே இதன் பின்னாலுள்ள நோக்கமாகும். ஆனால் சஊதியில் சட்டமியற்றும் அதிகாரம் குறிப்பிட்ட மன்னர் பரம்பரைக்கே வழங்கப்பட்டுள்ளது. என்பதுகளின் பிற்பகுதியில் இஸ்லாமிய அரசுக்கான பாதை (அத்தரீக்கு இலா ஜமாஅத்தில் முஸ்லிமீன்) என்ற நூலில் சஊதி இஸ்லாமிய நாடு அல்ல, ஆனால் அங்கே முஸ்லிம்கள் வாழ்கிறார்கள் என்று ஆய்வு செய்து எழுதியதற்காக அவ்வாய்வாளர் சஊதி அரசால் திட்டமிட்டுக் கொல்லப்பட்டமை இங்கு நினைவுகூறத் தக்கது. சதாராண மார்க்கத்தில் புகுந்த நூதன அனுஷ்டானங்களை மாபெரும் ஷிர்க்காக, குப்ராக (மார்க்க விரோத செயல்களாகக்) கருதும் அளவுக்கு சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தை அல்லாஹ் அல்லாத சஊத் மன்னர் பரம்பரைக்குக் கொடுப்பதை எந்த சஊதி ஏஜெண்டுகளும் விமர்சிக்க மாட்டார்கள். எனவே அங்கே எப்படி மக்களுக்கு நீதி கிடைக்கப் போகிறது?

இஸ்லாத்தின் மற்றொரு அடிப்படையான கருத்துத்தான் ஆட்சியாளர்கள் மக்களினால் தேர்வு செய்யப்பட வேண்டும் என்பது. சஊதியில் எப்போதாவது தேர்தல் நடத்தப்பட்டு மக்கள் பிரதிநிதிகள் தேர்தெடுந்தெடுக்கப்பட்ட வரலாறுகளும் இல்லை. எனவே ஜனநாயகத்தின் சிறந்த விழுமியங்களை அங்கே காண முடியாது. உழைப்புச் சுரண்டல், தொழிலாளர் உரிமை மறுப்பு, அறபி-அஜமி ஏற்றத் தாழ்வு, மன்னர் குடும்பத்திலிருந்து அடிமட்ட பெலுவிச் பரம்பரை வரை நிலவும் பல்வேறு கோத்திர சாதிப் படிநிலைகள் இன்றும் நின்று நிலவுகிறது. பெலுவிச் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் உயர்குடும்பங்கள்

போன்ற வர்த்தக முயற்சிகளையோ அல்லது சமூக செயற்பாடுகளையோ செய்வதை அங்குள்ள சட்டம் தடுக்கிறது. கல்வி, நீதி, பொருளாதாரத் துறைகளில் இவ்வடிமட்ட கோத்திரங்களுக்கு சமவாய்ப்புக்கள் இல்லை. சனநாயகப் பெருந்தொகையான உள்ளூர் வாசிகள் வறுமைக்கோட்டிற்குக் கீழேயே வாழ்கின்றார்கள். ரியாத் போன்ற புதிய நகரங்களை தமது கண்களால் காணாத பதவிகளும் (நாடோடி அறப்புகளும்) வாழ்கிறார்கள். இவர்களுக்கான வாழ்வாதாரத் திட்டங்கள் இன்றுவரை சரியாக முன்னெடுக்கப் படவில்லை.

வறுமை, அறியாமை, ஏற்றத்தாழ்வு, சுரண்டல், உரிமை மறுப்பு, ஏகாதிபத்தியம் போன்ற பல விடயங்களைக் களைந்து உண்மையான மனிதாபிமானத்தையும் சகோதரத்துவத்தையும் அனைவரும் சமமாக உண்டு அனுபவித்து அறிவைப் பகிர்ந்து கொண்டு வாழும் வாழ்க்கை முறையையும் உருவாக்கிக் கொடுப்பதுதான் உண்மையான இஸ்லாமிய ஷரீஅத்தின் நோக்கமாகும். அப்போது குற்றங்கள், தவறுகள் குறையும். அதற்குப் பிறகும் குற்றங்கள் நடைபெறாமாக இருந்தால்தான் இஸ்லாமிய ஷரீவை காரணங்காட்டி தண்டனையை வழங்கலாம். வறுமையும் அறியாமையும் அதிகார துஷ்பிரயோகங்களும் நிலவும் ஒரு பிராந்தியத்தில் குற்றங்களை மட்டும் இழைக்கும் போது கத்தியைத் தூக்கிக் கொண்டு தண்டிக்க மட்டும் ஷரீஆ சட்டம் வரமாட்டாது. பஞ்சம் நிலவிய காலத்தில் உமர் (ரழி) அவர்கள் கைவெட்டுவதை நிறுத்திவைத்திருந்தார்கள் என்ற வரலாற்றை இலகுவில் மறந்துவிடுகிறோம்.

தண்டனை விடயத்தில் இரக்கங்காட்ட வேண்டாம் என்று சொல்லப்படுகிறதே, எனது மகள் பாத்திமா திருடியிருந்தாலும் நான் தண்டிப்பேன் என்றல்லவா நபிகள் கூறியுள்ளார்கள்?

தண்டனை என்ற இறுதி முடிவுக்கு வருவதற்கு முன்னால் இஸ்லாமிய ஷரீஆவில் பல படிமுறைகள் காணப்படுகின்றன. குற்றவாளியா என்பது முதலில் நிரூபிக்கப்பட வேண்டும். இதில் குற்றவாளி மேன்முறையீடு செய்வதற்கும் தனக்கான வழக்கறிஞர்களை நியமிப்பதற்கும் வழக்காடுவதற்கும் இஸ்லாமிய ஷரீஆவில் தாராளமாக இடமளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. "நீங்கள் மனிதர்கள் மத்தியில் மிகச்சரியான நீதியை வழங்குங்கள்" என்றுதான் அல்குர்ஆன் கூறுகின்றது. மிகச் சரியான முறையில் நீதி வழங்குவதற்கு என்னென்ன வழிமுறைகள் உலகத்தில் உள்ளதோ, உண்மையான நீதியை வழங்குவதற்கு எவை எல்லாம் தேவைப்படுகிறதோ அத்தனையும் செய்து கொடுப்பது இஸ்லாமிய ஷரீஆவைப் பின்பற்றும் அரசின் கடமையாகும். ஒரு நிரபராதி தண்டிக்கப்படுவது இஸ்லாத்தில் மிகப் பெரும் குற்றமாகும்.

பாத்திமா களவெடுத்தால் என்றுதான் நடிகள் சொல்கிறார்கள். பாத்திமா களவெடுக்கவில்லை. களவெடுத்தாரா என்பது முதலில் நிரூபிக்கப்பட வேண்டும். அறபு மொழியில் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்துகின்ற விசுவாசம் அவ்வாக்கியத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நடிகள் சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமம் என்பதைத்தான் அந்த ஹதீஸிலே நாடுகிறார்கள். சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமம் என்றால் அந்தக் குறிப்பிட்ட சட்டம் நீதியான சட்டமாக இருக்க வேண்டும். நீதிக்குரிய அத்தனை தடயங்களையும் வழிமுறைகளையும் கொண்டிருக்க வேண்டும். நடிகள் குற்றவாளியை பலதடவைகள் திருப்பியனுப்பியிருக்கிறார்கள். ஒரு குற்றவாளியை வழிச் செய்துவிட்டு வருமாறு கூறினார்கள். அதற்குப் பிறகும் அவர் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டு வரவே தொழுதுவிட்டு வரும்படி கூறினார்கள். தொழுதுவிட்டு வந்ததும் இறைவனிடம் பிரார்த்தித்து வரும்படி கூறினார்கள். அதன் பின்னர் அவர் தண்டனை கேட்ட போது உன்னுடைய குற்றம் மன்னிக்கப்பட்டுவிட்டது என்று கூறினார்கள். இதேபோன்று விபச்சாரக் குற்றத்திலும் காமிதியா என்ற பெண்ணை குழந்தையை பெற்றெடுத்துவிட்டு வருமாறும் பெற்றெடுத்த பின்னர் வந்த போது பாலூட்டிவிட்டு வருமாறும் பாலூட்டிய பின்னர் வந்த போது பால்குடி மறக்கச் செய்துவிட்டு வரும்படி கூறியமையும் நம்முடைய கவனத்தைப் பெற வேண்டிய மிக முக்கியமான விடயங்களாகும்.

எனவே தண்டிப்பதுதான் இஸ்லாத்தின் என்றென்றைக்குமான தீர்வு அல்ல. நடிகள் யுகத்திலும் அதற்குப் பின்னர் வந்த நான்கு கலீபாக்கள் ஆட்சியிலும் விரல்விட்டு எண்ணக் கூடிய சில தண்டனைகளே வழங்கப்பட்டுள்ளன. தண்டனைகளை குறைப்பதும் குற்றங்கள் உருவாகாமல் இருப்பதற்குரிய வழிகளை அடைத்து, வருமுன் காப்பதும்தான் இஸ்லாமிய ஷரீஆ கூறும் வழிமுறையாகும். தண்டனை ஒரு தற்காலிக ஏற்பாடே. மனிதனை மதங்கள் பண்படுத்தவே விரும்புகின்றன. மேலும் மேலும் பண்பாடுள்ளவனாக மாற்றுவதே இஸ்லாத்தின் மிகப்பெரும் அறமாகும். மறுமை நாள் வரைக்கும் மனிதர்களை தண்டித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று இஸ்லாம் கூறவில்லை. மனித சமூகம் பண்பட பண்பட தண்டனைகளின் கடுமையான போக்கையும் குறைத்துக் கொண்டு போக வேண்டும். வன்முறைத் தன்மையை சமூகம் களைந்து முன்னேற வேண்டும். அதுதான் மனித சமூகம் நாகரீகமடைகிறது என்பதற்கான அடையாளம். அது மேலும் மேலும் பழங்குடித் தன்மைகளுக்கே போகாமல் இருந்தால் அது முன்னேற்றமல்ல.

இஸ்லாமிய ஷரீஆவில் குற்றவாளி தாம் எதற்காகத் தண்டிக்கப்படுகிறோம் என்பதைத் அவருக்குத் தெரியப்படுத்த

வேண்டும் என்றிருக்கிறதா?

ரிஸானாவின் விடுதலைக்காக போராடியவர்களில் ஒருவரான சஹதி அரேபியாவில் பணிபுரியும் டாக்டர் கிஃபாயா இப்திஹார், அவரை முதன் முதலில் தவாத்தி சிறைச்சாலையில் வைத்து சந்தித்த போது ரிஸானா தான் 'எதற்காக இங்கு தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறேன்?' என்று கேள்வி எழுப்பியதாகவும் ரிஸானாவுக்கு கழுத்து வெட்டப்பட்டு மரணதண்டனை நிறைவேற்றப்படும் இறுதி நேரத்தில் இருந்த மௌலவி ஏ.ஜே.எம். மக்தூம் என்பவரிடம் ரிஸானா, 'நான் எப்போது வீட்டுக்குப் போவேன்?' என்று கேட்டுமுள்ளதாக வந்த செய்தியை ஊடகங்களில் படிக்க முடிகிறது. இவர்களின் கூற்றுப்படி ரிஸானாவுக்கு இறுதி நேரம் வரை எதற்காக தான் சிறைவைக்கப்பட்டிருக்கிறேன் என்றோ, எதற்காக தான் கழுத்து வெட்டப்படுகிறேன் என்பதோ தெரிந்திருக்கவில்லை.

இஸ்லாமிய ஷரீஆவின் படி குற்றவாளிக்கு குற்றப் பொறுப்பை ஏற்கும் வயது மற்றும் அறிவுத் தகுதி ஆராயப்படுவது முக்கியமாகும். சித்த சுவாதீனமுள்ளவராக மட்டும் இருந்து போதாது. இஸ்லாம் குற்றமாகக் கருதும் விடயங்கள், அதற்கு வழங்கப்படும் ஷரீஆ தண்டனைகள் குறித்த ஆழமான ஒரு தெளிவு அல்லது ஒரு பொதுப்படையான அறிவு, அதிலும் குறிப்பாக சஹதி அரேபியா போன்ற பழங்குடித் தன்மையை இன்றுவரை கட்டிக்காக்கின்ற நாட்டிலுள்ள சட்டம் பற்றிய முன் அறிவு இருந்ததா? என்பது பற்றியெல்லாம் ஆராய்வதும் விசாரிப்பதும் இஸ்லாமிய ஷரீஆவில் மிகுந்த முக்கியத்துவமுள்ள வினாக்களாகும். இவை இஸ்லாமிய சட்ட நூல்களில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. நபிகள் புகத்தில் தான் இழைத்தது குற்றம் என அறியாதவர்கள் மன்னிக்கப்பட்டார்கள். நாம் ஒரு தூதரை அனுப்பாமல் சட்டங்களைப் பற்றி முன் அறிமுகம் செய்யாமல் எந்தவொரு சமூகத்தையும் இறைவன் தண்டித்தது கிடையாது என்பது அல்குர்ஆனின் புகழ்பெற்ற வசனமாகும். தண்டிப்பதற்கு முன்னர் சட்டம் பற்றிய தெளிவும் முன்னறிவிப்பும் இருக்க வேண்டும் என்பதை இந்த வசனம் தெட்டத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. அதிலும் முஸ்லிமல்லாத அறபிகள், சாதியடிப்படையில் இழிவாகக் கருதும் அஜமிநாட்டிலிருந்து தொழில்புரிய வருகின்ற குறைந்த வயதுப் பெண் ஒருவரிடம் கண்டிப்பாக விசாரிக்க வேண்டியது அவசியமாகும். சிலவாரங்களுக்குள் இலங்கையின் வறுமைக்கிராமம் ஒன்றிலிருந்து வரும் ஒரு பெண் எப்படி சஹதியை, அதன் குற்றவியல் சட்டங்களையும் தண்டனைகளையும் அறிய வாய்ப்பிருக்கிறது.

இதில் மற்றொரு முக்கியமான உண்மையும் இக்கேள்வியில் உள்ளது. பலிபீடத்திற்கு அழைத்து வந்து வெட்டும் வரையில் ரிஸானாவுக்கு தான் கொலைத்தண்டனை வழங்கப்படப் போகிறேன் என்பது

அறிவிக்கப்படவில்லை. இது மிகப்பெரும் பாவமாகும். இஸ்லாமிய ஷரீஆவின் படி குற்றவாளிக்கு தண்டனை பற்றிய விளக்கத்தை அளிக்க வேண்டியது நீதிமன்றத்தினதும் ஆட்சியாளரதும் கடமையாகும்.

தண்டனை தீர்மானிக்கப்பட்ட பின்னர் அதனை மாற்றவோ அல்லது மேன்முறையீடு செய்யவோ ஷரீஆ சட்டத்தில் அனுமதி இருக்கிறதா?

ஒரு பழங்குடிச் சமூகம் படிப்படியாக படிமலர்ச்சியடைந்து ஒரு நாகரீக நவீனத்துவ சமூகமாக உருவாகி வருவதைப் போன்று நீதித்துறையும் அதன் பழங்குடித் தன்மையிலிருந்து பஞ்சாயத்து விசாரணை முறைகளிலிருந்து படிப்படியாக இன்றைய நீதிவரைக்கும் பல்வேறு படிமுறைகளுக்கு வந்து சேர்ந்துள்ளது. இது இஸ்லாத்தின் ஷரீஆ சட்டத்திற்கும் பொருந்தும். பதினான்கு நூற்றாண்டு காலமாக அதனுடைய நீதித்துறை பல படிமுறை வளர்ச்சிகளை உலகின் பல் வேறுபட்ட சமூகங்களுக்கு மத்தியில் நீதியை வழங்கி வளர்ந்துள்ளது. நபிகளின் ஆரம்ப காலத்திலும் அதற்குப் பின்னர் கலீபாக்களின் காலத்திலும் நபித்தோழர்கள் குற்றவாளிக்குச் சார்பாக, எதிராக வாதாடியுள்ளனர். ஒரு குற்றவாளி நீதிச் சபைக்கு வருகின்றபோது அங்கிருக்கின்ற ஒரு நபித்தோழர் அவருக்காகத் தான் வாதாடப் போவதாக அறிவிக்கும் சுயாதீன, இடையீடுகளற்ற சுதந்திர நிலை நபித்தோழர்கள் யுகத்தில் காணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. அறுபுத் தீபகற்பத்திற்கு வெளியே இஸ்லாம் பரவிய போது முன்னைய சமூகங்களில், நாகரீகங்களில் காணப்பட்ட நீதிமன்ற, நிருவாக முறைகளை எல்லாம் உள்வாங்கிக் கொண்டு வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளது. ஆனால் சஹதியில் நீதித்துறையில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் ஆலிம்சாக்கள் (சலபி சிந்தனையாளர்கள்) இஸ்லாமிய வரலாற்றில் தோன்றிய சட்ட சிந்தனைப் பள்ளிகளை (மத்ஹபுகள்), அதன் பன்மையான நியாயவியல் கருத்தாக்கங்களை, முடிவுகளை மறுக்கின்றவர்களாகவும் சொல்லுக்குச் சொல் (ஹர்பியூன்) ஷரீஆவின் அதிகாரப் பிரதிகளை வாசிப்பவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். புனிதப் பிரதிகளுக்கான பல வாசிப்புக்களை இவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வதே இல்லை.

கொலைத் தண்டனையை வழங்கிவிட்டு அது பிழையானது எனப் பின்னர் தெரிய வரும் போது அத்தண்டனையை திரும்பப் பெற்று குற்றவாளியைக் காப்பாற்ற முடியாது. அதைவிடக் குறைந்த சிறைத்தண்டனையை கொடுத்திருந்தால் ஒரு காலத்தில் நிரபராதி என நிரூபிக்கப்படும் போது விடுதலையாவதற்கு வழி இருக்கிறது. இந்த இடத்தில்தான் நவீன சமூகங்கள், மனித உரிமைப் போராளிகள் மரணத்தண்டனைக்கு மாற்றான தீர்வுகளை முன்வைத்து வருகிறார்கள். மரதண்டனையை விதிப்பதற்கு முன்னர் அதைப்பற்றி பல கட்டங்களில் மேன்முறையீடு செய்து,

விவாதித்து, குற்ற தடயவியல் ஆதாரங்களை துருவித்துருவி ஆராய்ந்து பார்ப்பது முக்கியமாகும்.

மனித உரிமைகள் அமைப்புக்கள் அமெரிக்க, ஐரோப்பிய ஏஜென்டுகள் அல்லவா?

நாம் எப்போதும் கிளிப்பிள்ளை மாதிரி எதற்கெடுத்தாலும் மேற்கிலிருந்து வருகின்ற எல்லாவற்றையும் அதன் எல்லாப் பரிமாணங்களையும் சேர்த்து குற்றம் சாட்டி முத்திரை குத்தி ஒதுக்கிவிடுவதே நமது இன்றைய பொதுப்புத்தியாக இருக்கிறது. இதிலிருந்து நாம் விடுபட வேண்டும். மேற்கில் உருவாகின்ற கொள்கை, கோட்பாடுகளுக்கு இரண்டு பரிமாணங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று அவர்களின் சமூக அரசியல், பண்பாட்டு தேவை நோக்கங்களை பூர்த்தி செய்யும் தன்மை அக்கோட்பாடுகளில் இருக்க முடியும். மற்றது பொதுவாக அவர்களும் மனிதர்கள் என்ற வகையில் மானுட சமூகத்திற்கு தேவைப்படக்கூடியவையும் அக்கோட்பாடுகளில் இருக்க முடியும். இதற்கு முன்னரும் அவர்களுடைய பாடசாலை அமைப்பு, பல்கலைக்கழக முறைமை, நீதி மன்றம், நாடாளுமன்றம், வீதிப்போக்குவரத்து என பல விடயங்களை பௌதீகத் தளத்தில் நாம் பெற்று முன்னேறியிருக்கிறோம். ரோம, பாரசீக நாடுகளில் காணப்பட்ட நிருவாக முறைகளை, சமூக வழக்குகளை கலீபாக்கள் எடுத்து அமுல்படுத்தியிருக்கிறார்கள். நவீன காலத்திலும் கலை, இலக்கியத் துறைகளிலும் நாடகம், கதை, நாவல் எனப் பல வடிவங்களைப் பெற்று நம்முடைய கலை இலக்கியங்களும் நம்முடைய பண்பாடுகளை பிரதிபலிக்கக் கூடிய கலை இலக்கிய ஆக்கங்களை நாம் உருவாக்க வில்லையா? அதைப் போன்றுதான் இந்த மனித உரிமைகள் விடயத்தையும் நாம் நோக்க வேண்டியுள்ளது. அல்குர்ஆன், 'மனிதனை நாம் கண்ணியப்படுத்தியுள்ளோம்' என்று கூறுகிறது. அவனுடைய கண்ணியத்தை, மரியாதையை, பங்கப்படுத்தக்கூடிய நிகழ்வுகள் அனைத்தும் உரிமை மீறல்கள்தான். வாழ்வுரிமை, கல்வியுரிமை, சுருத்துச் சொல்லும் உரிமை, செயல்படும் உரிமை என்று பல உரிமைகளை 1400 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இஸ்லாம் கூரியுள்ளது என்றும் இஸ்லாத்தில் மனித உரிமைகள் உள்ளன என்றும் ஐரோப்பிய மனித உரிமைகள் அமைப்புக்கள் கோரிக்கைவிடுக்கத் தொடங்கிய பிறகுதான் நாம் இஸ்லாத்தை மறுவாசிப்புச் செய்து அதற்குச் சம்மாக நிறுத்திக் கொள்கிறோம். ஆசியச் சூழலில் இருக்கின்ற அதிகார வர்க்கங்கள் மக்களை, சமூகங்களை ஒடுக்குவதாலும் உரிமைகளை மறுப்பதாலும் அல்லது குறித்த ஒரு பண்பாடு அதிகாரத்தின் மையத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு மற்றப் பண்பாடுகளை விளிம்பு நிலைக்கு தள்ளுகின்ற போதும் தான் மேற்கத்திய மனித உரிமைகள் அமைப்புக்களின் வருகைக்கான

வாய்ப்பாகவும் வெளியாகவும் அமைந்துவிடுவதையும் நாம் கருத்திற் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இப்பிராந்தியங்களில் நீதி கிடைக்காத போதுதான் நாம் மேற்குலகை நோக்கி நீதியை கேட்க வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறோம். போர்ச்சுழலில் மக்கள் ஒடுக்கப்பட்டு வெளியேற்றப்பட்ட போது அவர்களுக்கு உதவிக் கரம் கொடுத்து கரைசேர்த்தவர்கள் யார் என்பதை இந்த இடத்தில் யோசிக்க வேண்டும். அறபு நாடுகளா? ஐரோப்பிய நாடுகளா? எங்கு மனிதாபிமானம் இருக்கிறது?

இந்தக் கேள்வியில் இன்னொரு உளவியலும் காணப்படுவதாக நான் உணர்கிறேன். நான் செய்ய வேண்டியதை இன்னொருவன் திறம்படச் செய்யும் போது அதை பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத நிலையில் அவனுடைய உள்நோக்கத்தை ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பதுதான் இதற்குப் பின்னால் இருக்கும் உளவியல் நோயாகும். உதாரணமாக உலகில் எங்கு அனர்த்தங்கள் ஏற்பட்டாலும் அங்கு ஐரோப்பிய அரச சார்பற்ற நிறுவனங்கள்தான் முன்நிற்கின்றன. செம்பிறைச் சங்கம் என்று ஒன்று இருந்தாலும் அதை எத்தனை பேர் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். எனவே ஒரு மனிதன் துன்பத்தில் உழலும்போது அவனுக்கு முதலில் ஓடோடிச் சென்று உதவி செய்ய வேண்டியவன் முஸ்லிம்தான். ஆனால் அத்தகைய பண்பாடு அறபுலகில் இன்னும் பெரியளவில் வளர்ச்சியடையவில்லை என்பதுதான் உண்மை. இதன் கருத்து ஐரோப்பிய அரச சார்பற்ற நிறுவனங்களுக்கு உள்நோக்கங்கள், உள்ளரசியல்கள் இல்லை என்று கூறவில்லை. ஒரு நல்ல பக்கமும் அவர்களிடம் உண்டு.

எல்லாவற்றிலும் தமது மூக்கை நுழைத்து கருத்துச் சொல்லும் இஸ்லாமிய அறிஞர்கள், ரிலானாவின் விடயத்தில் மௌனஞ்சாதிப்பது ஏன்?

கருத்து, அறிவு என்பது எப்போதும் அதிகாரம் சார்ந்தே இயங்குகின்றது. வர்க்க நலன்கள் சார்ந்துதான் அறிவு தொழிற்படுகின்றது. எனவே ஒவ்வொரு அறிவுக்கும் கருத்துக்கும் பின்னால் நுண்ணரசியல்கள் தொழிற்படுகின்றன. நான் இங்கு அரசியல் என்று குறிப்பிடுவது காலத்துக்குக் காலம் தேர்தல் மூலம் நடாத்தப்படும் கட்சி அரசியல் அல்ல. ஒவ்வொரு மனித செயற்பாட்டுக்குப் பின்னாலும் ஒரு அரசியல் இருக்கிறது. அந்த வகையில் அறிவு, மார்க்கம், பத்வா என்பவற்றுக்குப் பின்னாலும் தான் சார்ந்த நிறுவனங்கள், இயக்கங்கள், தன்னார்வக் குழுக்கள், அவற்றின் நலன்கள், போஷிப்புக்கள் போன்றவற்றிலிருந்து தான் கருத்துக்களும் வெளிப்படுகின்றன. எனவே சஹ்தி சட்டம் அல்லது சஹ்தி ஷரீஆ சட்டம் என்பதையும் நாம் தட்டையாகப் புரிந்து கொள்ளக் கூடாது. அதற்குப் பின்னாலும் மன்னர், கோத்திர நலன்கள், அவர்களின்

உதவி பெறும் ஆயிரக்கணக்கான தொண்டு நிறுவனங்கள், அந்நிறுவனங்களில் பணியாற்றும் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆலிம்கள் என்று கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஒரு மாபெரும் வலைப்பின்னல் இதற்குப் பின்னால் இருக்கிறது என்பதை நாம் புரிந்து கொண்டால்தான், ஏன் இவர்கள் மௌனம் சாதிக்கிறார்கள் என்பது நமக்குத் தெளிவாகப் புரியும். மௌனம் சாதிப்பது என்பது மாற்றுக் குரல்கள், மாற்றுக் கருத்துக்கள் வந்துவிடக்கூடாது என்ற ஒரு அதிகார நுண்ணரசியல்தான். அதிகாரம் மௌனத்தை உற்பத்தி செய்கிறது. அதை தனது முகவர்களுக்குப் பரப்புகிறது. எனவே மௌனங்களை கலைப்பதன் ஊடாக அவர்களுடைய அறிவு அரசியலை அல்லது மார்க்க அரசியலை நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும். (மேலதிக வாசிப்பிற்கு பார்க்க: கலைபடும் மௌனம்)

அரசியல் இல்லாமல் எதுவுமில்லை. அதிகாரம் இல்லாமல் எதுவும் இல்லை. ஆனால் அந்த அதிகாரமும் அரசியலும் அதனோடு இணைந்து தொழிற்படும் அறிவு அல்லது மார்க்கமும் யாருக்காக எந்த ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காக குரல் கொடுக்கிறது என்பதை வைத்துத்தான் நாம் அவர்களைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ரிஸானா இங்கு கொல்வதற்காக விமானம் ஏறிச் செல்லவில்லை. தன்னுடைய வறுமையை போக்கத்தான் செல்கிறாள். எனவே நபிகள் மக்களுக்காக, மக்களுக்கு மத்தியிலேயே, மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கு குரல் கொடுப்பவராகவும் தீர்வு சொல்பவராகவும் வாழ்ந்துள்ளார்கள். நபிமார்களின் பண்பே அதுதான். எனவே நபிமார்களின் வாரிசுகள் எனக் கருதப்படும் ஆலிம்களும் அந்தப் பண்பை கொண்டிருக்க வேண்டாமா?

சிலர் இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி தமது மொழியறிவை, இலக்கியப் புலமையைப் பறைசாற்ற கவிதை, கதைகளை எழுதி மேலும் துன்பத்தையும் உணர்ச்சியையும் தூண்டிவிடுகிறார்கள். இது தவிர்க்கப்பட வேண்டுமல்லவா?

எல்லாவற்றுக்கும் பத்வா வழங்கிக் கொண்டிருப்பது மார்க்கமல்ல. மனிதன் உடல் மட்டும் கொண்டவன் அல்ல. அவன் உணர்ச்சிகளையும் கொண்ட கவலை. உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு இல்லாத்தில் சட்டத்தீர்ப்பு வழங்க யாருக்கும் உரிமை வழங்கப்பட வில்லை. ஒருவருடைய துக்கம், கவலை தீர்வதற்கு பல்வேறு வழிமுறைகள் இருக்கின்றன. சிலர் அழுவார்கள். இன்னும் சிலர் பிறரிடம் கவலையைப் பகிர்ந்து கொள்வார்கள். எழுத்துச் செயல்பாடுள்ளவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? கவிதையாகவோ, கதையாகவோ எழுதுவதன் மூலம் தமது மனப்பாரத்தை இறக்கி, தம்மை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்வார்கள். அல்குர்ஆனும் கூட முன்னைய சமூகங்களுக்கு நடந்த கதிகளை, துயர

நிகழ்வுகளை கவலையோடு பகிர்ந்து கொள்கிறது. நபிகள், அவருடைய மகன் மரணித்த போது அழுதார்கள். நபிகள் மரணித்த போது அவரது தோழர், தோழியர் அழுதார்கள். நபிகளின் சீறா நூல்களில் இதற்கான ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன.

எனவே கவலையை, துக்கத்தை பகிர்ந்து கொள்வது மானுட இயல்பு. அவன் மரக்கட்டையாக இருக்க முடியாது. ஏன் மரத்துக்குக் கூட உணர்ச்சி இருக்கிறது. மனிதனுக்கு இருக்க வேண்டாமா? இது இஸ்லாத்தை வெறும் கோட்பாடாக, இறுகிய நெகிழ்வுத் தன்மையே இல்லாத, புத்தாக்கத்திற்கும் புதிய சிந்தனைகளுக்கும் இடமில்லாத ஒன்றாக தட்டையாகப் புரிந்து கொள்ளும்போதே இந்த சிக்கல் ஏற்படுகின்றது. நபிகள் போரில் வெற்றியடைந்த போது ஓரிடத்தில் தோழர்களுடன் உட்கார்ந்திருக்க ஒரு பெண் வந்து வெற்றியைக் கொண்டாடும் முகமாக ரபான் அடித்து கஸீதா படிக்க அனுமதி கேட்ட போது நபிகள் அனுமதித்தார்கள். மகிழ்ச்சியான செய்திகள் கேள்விப் படும்போது ஒருவரைச் சுற்றிச் சுற்றி குதித்து குதித்து காலை மாற்றி மாற்றி ஆடும் 'ஹஜல்' என்ற மகிழ்வு நடனம் நபிகள் யுகத்தில் காணப்பட்டது. ஜஃபர், அலி போன்ற நபித்தோழர்கள் ஆடியுள்ளனர். அவ்வாறுதான் துக்கத்தையும் கவலையையும் நபிகள் பகிர்ந்து கொண்டுள்ளார்கள். பிலால் மக்காவைப் பிரிந்து செல்லும் போது பிரிவுத்துயரை கவிதை மூலமாக வெளிப்படுத்தினார்கள்.

ரிலானாவின் மரணதண்டனை நிறைவேற்றப்படுவதைக் காண்பிக்கும் காணொளிப் படங்களை வெளிப்படுத்தக் கூடாதென சில ஆலிம்கள் கூறுகிறார்களே?

சஹதி அரசு கூட குற்றவியல் தண்டனை முறையை நிறைவேற்றும் போது பொதுமக்கள் முன்னிலையில் தான் மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டவர்களின் தலையை வாளால் துண்டிக்கும் முறையை செயல்படுத்தி வருகிறது. சிலபோது இறைச்சிக்கடைகளில் தொங்கவிடுவதைப் போல பெரிய கிரேன்களில் கொக்கிகளில் தூக்குப் போடுவதும் உண்டு. ஜம்ஆ தினங்களில் விபச்சாரக் குற்றவாளிகளை கல்லெறிந்தும் கொல்லப்படுகிறது. இவை ஊடகங்களில் செய்திகளாகவும் ஒளிப்பதிவுகளாகவும் வெளியிடப் படுகின்றன. இத்தகைய ஒளிப்பதிவுகளை பதிவிடும்போது ஒரு சிலர் இப்பதிவுகளை நீக்க வேண்டும் என்கிறார்கள். இது ஊடக ஜனநாயகம் ஆகாது. ஒன்று இது போன்ற காணொளிகளில் உண்மைத்தன்மை இல்லையென்றால் அதை ஆதாரமாக மறுக்கவேண்டும். அல்லது அது தொடர்பான உண்மையான காணொளிகளை பதிவு செய்யவேண்டும். அதாவது சஹதி தாலிபானியப் போக்குள்ள அரசுதான் என்பதை பார்வையுள்ள யாரும்

அறிந்து கொள்வார்கள் என்ற பயம்தான் தடுப்பதற்கான காரணம் என்று நினைக்கிறேன். பழங்குடிக் காலத்தில் தண்டனையைப் பகிரங்கப் படுத்துதல் போன்று ஊடகங்கள் இன்று அப்பணியைச் செய்கின்றன.

ரிஸானாவின் விடயத்தில் சஊதி மன்னரோ இலங்கை அரசோ பொறுப்பாளர்கள் அல்ல என்று கூறப்படுகிறதே?

செய்வதை எல்லாம் செய்துவிட்டு செய்வது தெரிந்தும் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு தமது பொறுப்பிலிருந்து தப்பிக் கொள்ள முடியுமா? எந்த இரு புனித ஹரம் பள்ளிகளின் தலைவரோ அல்லது சஊதி அரசோ அதனது பழங்குடிகளின் உரிமையைப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்காக பழிக்குப்பழி தீர்த்துக் கொண்டதைப் போல தண்டனையைப் பெற்ற குடிகளின் பிரதிநிதியாகிய ஜனநாயக சோலிஷ் அரசுக்கும் அதன் தலைமைகளுக்கும் போராட்டத்தை கொண்டு செல்வதற்கான பொறுப்பும் கடமையும் உண்டென்பதை யாரும் மறுத்துவிட முடியாது.

பெண்கள் வெளிநாடு செல்லக் கூடாது. அதுதான் எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் காரணம் என்று சொல்கிறார்களே?

மத்திய கிழக்கில் 'சன்ஆவிலிருந்து ஹழரமெளத் வரை ஒரு பெண் தனியாகப் பயணம் செய்யக்கூடிய காலம் வரும்' என நபிகள் தனது தோழர் ஒருவரின் கேள்விக்கு பதில் கொடுக்கிறார். ஒரு பெண் சுதந்திரமாக நடமாடும் காலம் வரும் என்று நபிகளின் வார்த்தை உள்ளது. நபிகளின் ஒட்டுமொத்தப் போதனைகளையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் அதன் வழியாக அவர் உருவாக்கிய அரசியல், சமூக இயக்கத்தை வைத்து அவதானித்தால் அவர் என்ன சொல்கிறார் என்பது புரியும். நபிகள் போல் ஆண், பெண், அரசவாணிகள் சமத்துவத்தை அவர் காலகட்டத்தில் வலியுறுத்தி நடைமுறைப்படுத்திய இன்னொரு தலைவர் இல்லை என்றே சொல்ல முடியும் (மேலதிக வாசிப்பிற்கு பார்க்க: புன்னகைக்கும் நபிகள்) நபிகள் அதை நடைமுறையில் செய்து காட்டியவர். நபிகளின் சாம்ராஜியத்தில் ஆண்-பெண்-அரசவாணிகள் என்ற பேதம் எவ்வகையிலும் சாத்தியப்படவில்லை. சமய வழிபாடுகள், பெருநாள் விழாக்கள் தொடக்கம் கல்வி, தொழில், பொதுப் பணிகள் என்ற தளங்களில் ஆணுக்கு நிகராக பெண்களை அவர் நிலை நிறுத்தியுள்ளார். பெண்களின் பொருளாதார சுதந்திரத்தையும் தன்னிலையையும் உருவாக்கிக் கொள்ள உந்துதல் அளித்துள்ளார். ஆணாதிக்க சொத்துரிமை உள்ள சமூகத்தில் பெண்களின் சொத்துரிமையை கடுமையாக வலியுறுத்தினார். பெண்களை பொது வாழ்க்கையில் பொதுப் பணிகளில் பங்குகொள்ளுமாறு அழைப்பு விடுத்தார்.

சமய வழிபாடுகள், தொழில் தேவைகள், சமூகப் பொதுப் பணிகள் என்ற அடிப்படைகளிலிருந்து நபிகள் பெண்களின் நடமாடும் உரிமை என்ற எண்ணக்கருவை வந்தடைந்திருக்கிறார் என்றுதான் சொல்ல முடியும். நடமாடும் உரிமையில் விதிக்கப்படும் எந்தக் கட்டுப்பாடும் கல்வியில், தொழிலில், சமூகப் பங்கேற்பிலும் கட்டுப்பாடுகளை உருவாக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. பெண்களை ஒடுக்க நினைப்பவர்கள் முதலில் கைவைப்பதே இந்த நடமாடும் உரிமையில்தான். பள்ளிவாயலுக்குச் சென்று வழிபடும் உரிமை, கல்வி கற்றல், தொழில் செய்தல், சமூகப் பணிகளில் ஈடுபடல் போன்றவற்றில் முழுமையான உரிமையைப் பெற்றுக் கொள்ளாத பெண் குடும்பத்திலும் அடிமையாகவே நடத்தப்படுவாள். நடமாடும் அல்லது ஓரிடத்திலிருந்து இன்னோர் இடத்திற்கு பயணம் செய்யும் சுதந்திரம் இல்லாமல் அவளுடைய ஆளுமை வளர முடியாது. பெண்கள் புழங்கும் வெளி சுருக்கப்பட்டால் அவள் ஆன்மீகப் பக்குவம் அடையவும் மாட்டாள்.

எனவே பெண்கள் வெளிநாட்டுக்குச் செல்லக்கூடாது என்பதை இந்தக் கோணத்திலிருந்தே நாம் அணுக வேண்டும். பெண்களை முடக்கி வைத்திருந்த, பெண் குழந்தைகளை உயிரோடு புதைத்த அக்கால காட்டறபிகளின் கொடும் பிடியிலிருந்து பெண்களை ஐந்து நேரம் பள்ளிக்கனுப்பி, அகபா அரசியல் உடன்படிக்கைகளில் கைச்சாத்திடவைத்து நபிகள் உருவாக்கிய முஸ்லிம் பெண்களை நோக்கி இவ்வாறு சொல்வது ஆணாதிக்க மனோபாவம் கொண்ட, சமயவாதிகளின் அரசியல் உள்நோக்கம் கொண்ட கருத்தாகவே நாம் எடுக்க வேண்டும். வீட்டைவிட்டு, நாட்டைவிட்டு நீ வராதே! அப்படி நீ வந்தால் நான் உன்னைக் கொல்லுவேன் என்ற மிரட்டல் அறிவிப்புத்தான் அது. பெண்கள் மட்டும் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். ஆணாதிக்க அரசியல் தன்மை கொண்ட நாங்கள் ஷரீஅத்தின் பெயரால் என்னவும் செய்வோம் என்று சொல்வது போலதான் அதைக் கருத வேண்டும். பெண்கள் பொது வெளியிலிருந்து மீண்டும் இருண்ட சமயலறைகளுக்குள் அனுப்பப்பட வேண்டும் என்பது நபிகள் உருவாக்க விரும்பிய அல்லது தனது காலத்தில் உருவாக்கிக் காட்டிய அந்த வழிகாட்டலை மறுப்பதாகும். குழந்தைகளை குறிப்பிட்ட காலம் வரை வளர்க்க வேண்டும் என்ற பொறுப்பிலிருந்தோ அல்லது இஸ்லாம் கூறும் குடும்பப் பொறுப்புகளிலிருந்தோ மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு ஆண்களும் பெண்களும் வெளியேறிச் செல்வது என்பது வேறு. தற்போது ரிலானாவுக்கு சஹூதியில் வழங்கப்பட்ட மரண தண்டனைக்கு இவ்வாறு பெண்கள் வெளிநாட்டுக்குச் செல்வதுதான் காரணம் என்று கூறுவதுதான் பொருத்தமற்றது. இவ்விரண்டையும் நாம் வேறுபடுத்திப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இனி என்ன செய்வது?

ஒரு அபலைப் பெண்ணின் உயிரைப் பறிப்பதில் குறியாக இருந்த நாம், பொருளாதார உதவிகளை அக்குடும்பத்திற்குச் செய்து கொடுப்பது என்பதையும் தாண்டி இது போன்ற அநீதிகள் மீண்டும் இடம்பெறா வண்ணம் பின்வரும் விடயங்களில் கவனம் செலுத்த முடியும்.

1. ரிஸானாவின் விடயத்தில் மனச்சாட்சியுள்ள எல்லோரையும் ஒரு கணம் உலுக்கிய விடயம்தான் இந்த ஷரீஆச் சட்டம். அது சூடுபிடிக்கும் விவாதமாக இன்று மாறியிருக்கிறது. இதற்கு முன்னரும் இதற்குப் பின்னரும் இதே சட்டம் பல ரிஸானாக்களை தண்டிக்கத்தான் போகிறது. ஏழு வருடங்கள் இந்த விடயம் இழுபட்டதால்தான் சஹி ஷரீஆ சட்டத்தின் கொடுமான முகம் வெளியுலகத்திற்கு வெட்டவெளிச்சமாகியுள்ளது. எனவே ஷரீஆ சட்டம், இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதிகள் கனவு காண்பதைப் போல உலகப் பரிமாணத்தை அடைய வேண்டுமனால் இந்தக் கணத்திலிருந்தே அதை மறுவாசிப்புச் செய்யும் அல்லது மறுசீரமைக்கும் பணியையும் உரையாடலையும் தொடங்க வேண்டும். ஷரீஆ சட்டம் குறித்து இஸ்லாமிய ஷரீஆ புலமையாளர்கள் மட்டுமல்லாது மானுடவியல், சமூகவியல், உளவியல் மற்றும் ஷரீஆ சட்டத்தை அமுல் படுத்துகின்ற போது தேவைப்படும் சாட்சி உள்ளிட்ட குற்றத் தடயவியலுக்கான நவீன தொழில்நுட்பங்கள் குறித்த துறைசார் நிபுணர்களையும் இணைத்துக் கொண்டதாக வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டும்.

2. இலங்கையில் பல தசாப்தங்களாக இயங்கி வரும் இஸ்லாமிய இயக்கங்கள், சமய நிறுவனங்கள் இலங்கை முஸ்லிம்களின் ஆன்மீக வாழ்க்கையை மேம்படுத்துவதற்கு பாடுபட்டிருந்தாலும் சிவில் சமூகங்களின் நெருக்கடிகள் மற்றும் மனித உரிமை விடயங்களில் திரும்பியும் பார்க்காது செல்லும் வரலாறுதான் தொடர்கிறது. இனியும் அவ்வாறான நிலை தொடரக்கூடாது. மனித உரிமைகள் மற்றும் சிவில் சமூக நெருக்கடிகளான ஜனநாயக மறுப்பு, காணிப்பிரச்சினைகள், புனிதஸ்தலங்கள் அழிப்பு மற்றும் அபகரிப்பு, விலைவாசி போன்ற விடயங்களுக்காக சட்டரீதியாகப் போராடக்கூடிய வகையில் ஏற்பாடுகளை அல்லது தமது இயக்க அலகுகளில் ஒன்றாக ஆக்கிக் கொள்வது அவசியமாகும். அதுவும் இஸ்லாத்தின் பாற்பட்டவைதான்.

3. வெளிநாட்டு நிதிக் கொடைகள் வழங்கப்படும் உள்ளூர் தொண்டு நிறுவனங்கள், அரச சார்பற்ற அமைப்புக்கள் தமது நிதி மற்றும் திட்ட அமுலாக்கல் விசயத்தில் உள்ளூர் மக்களின் தேவை, அவசியம் என்பவற்றிலிருந்து தம்மை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டிய தேவையும்

ஏற்பட்டுள்ளது. இதில் உள்ளூர் மக்களின் தேவைகளிலிருந்து எழும் அபிவிருத்திப் பணிகள் அல்லாமல் வெளிநாட்டு அறப்பணிகளின் நிதிக்கொடைகளால் அவர்கள் விதிக்கும் நிபந்தனைகளுக்கு கட்டுப்படுவதால் கடந்த காலங்களில் பல எதிர்மறையான விளைவுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. குர்பான் போன்ற உயிர்பலிக்காக வழங்கப்படும் கொடைகளால் உள்ளூரில் விலைத்தளம்பல் ஏற்பட்டு உள்ளூர்வாசிகளின் நுகர்வுச் சமை அதிகரித்துள்ளது. பள்ளிவாயல்கள், மத்ரலாக்கள், தஃவா சென்டர்கள் தேவைக்கு அதிகம் கட்டப்படுவதாலும் பண்பாட்டு நெருக்கடிகளும் பிளவுகளும் ஏற்பட்டுள்ளதோடு அவற்றைப் பராமரிப்பதற்கான மேலதிகச் சமையும் மக்களின் மீதே சுமத்தப்படுகிறது. இவை குறித்தும் பொதுத்தளத்தில் உரையாடல் தொடங்கப்படல் வேண்டும்.

4. வெளிநாடுகளில் பணிபுரியும் இலங்கையர்களுக்காக பாராளுமன்ற பிரதிநிதித்துவத்தை உருவாக்குதல் முக்கியமான செயற்திட்டமாகும். 1.9 மில்லியனுக்கும் அதிகமான இலங்கையர்கள் வெளிநாடுகளில் பணிபுரிகிறார்கள். 20 மில்லியனுக்கு 225 பேர் என்ற கணக்கில் இது ஏறத்தாள 22 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களைத் தெரிவுசெய்ய வேண்டிய மக்கள் தொகை. இந்த மக்கள் வெளிநாட்டுக்கு செல்வதை கள்ள வோட்டு போட அரசியல்வாதிகள் உபயோகிக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த மக்களுக்காக குரல்கொடுப்பதில் மந்தநிலையே காணப்படுகிறது. அதே நேரம் இலங்கையின் தேசிய வருமானத்தில் இவர்களின் பங்கு கணிசமானது. இந்திய அரசு இதற்காக ஒரு அமைச்சையே செயற்படுத்துகிறது என்பது இங்கு நேரக்கத்தக்கது. வெளிநாடுகளில் பணிபுரியும் இலங்கையர்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தி சில பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை தெரிவுசெய்யும் முறை இருந்தால்தான் வெளிநாட்டில் பணிபுரியும் இலங்கையர்களின் நலன் பற்றி விசேட கவனம் செலுத்தி முழுமூச்சோடு பணியாற்றுவதற்கு னழியேற்படும். ஆகக்குறைந்தது இலங்கைத்தூதரகங்களின் பணியின் தரத்தைப் பற்றியேனும் அந்தந்த நாடுகளில் பணிபுரியும் னழியர்கள் வாக்களித்து தமது கருத்தை சொல்லும் நிலை வரவேண்டும்.

5. வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்புக்காகச் செல்லும் நமது தொழிலாளர்கள் நன்கு அறிவூட்டப்பட்டு பயிற்றப்படுவதும் அதனை வேலைவாய்ப்புப் பணியகம் உறுதிப்படுத்துவதுமாக பல கட்டங்களில் நடைபெறுதல் அவசியம். நீண்டகாலத்திற்கு உதவக்கூடிய வறுமை ஒழிப்புத் திட்டங்களையும் வாழ்வாதாரத் திட்டங்களையும் சீதனம் போன்ற திருமணப் பொருளியலில் நிலவும் அசமத்துவங்களையும் அநீதிகளையும் நீக்குவதற்கான உபாயங்களை வகுப்பதும் நமது கடமையாகும்.

இஸ்லாம் மீதும், ஷரீஅத் சட்டத்தின் மீது மிகுந்த மதிப்பை ஏற்படுத்தும் மறுவாசிப்பு...
- சீவகன் பூபாலரடனம், ஐக்கிய இராச்சியம்

ரிஸானாவின் துயரம் ஷரீஆ தொடர்பான மீள் வாசிப்புக்களை நியாயப்படுத்தி இருக்கிறது. நமது அறிவாளிகள் ரகாஅத், விரலாட்டுதல், கூட்டுப்பிரார்த்தனை, குஹாத் ஓதுதல், தல்கீன் முதலிய 'அறிவார்ந்த' விடயங்களில் அடிபிடி படுவதை விட இப்படியான 'சில்லறை' விடயங்களுக்காக ஷஹீதானாலும் தப்பில்லை. ஒரு அறிவார்ந்த ஆரம்பம் கம்பீரத்துடன் தலை காட்டத் தொடங்கியுள்ளது இப்போதைக்கு ஒரு ஆறுதல்தான். - மன்கூர் ஏ. காதர், இலங்கை

இஸ்லாமிய சமூகத்திற்குள்ளிருந்து இத்ரீஸின் இந்த விமர்சனக் குரல் எழுகிறது என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. உள்ளிருந்து செய்யப்படும் விமர்சனத்தின் மொழி ஃபுக்கோவின் மொழியில் அமைய இயலாது. இதற்கே எத்தகைய கடும் விமர்சனங்கள் அவர் மீது வைக்கப்படுகின்றன என்பதைப் பாருங்கள். - பேராசிரியர் அ.மார்க்ஸ், இந்தியா

ஐயா உங்கள் கருத்து ஒரு புதிய ஆரம்பம். நாங்கள் இனிமேலும் மதங்களின் பெயரால் தவறுகளை மூடி மறைக்காமல் மனச்சாட்சி படி செயல்படுவோம். சமத்துவம், சகோதரத்துவம், சகிப்புத்தன்மை, கருணை மேம்பட பாடுபடுவோம். - மோகன், இலங்கை

ரிஸானாவின் விடயம் பல படிப்பினைகளை உள்வாங்கியுள்ளது. பல வடிவங்களில் முஸ்லிம் சமூகத்தை சிந்திக்கவும், செயற்படவும் வைத்துள்ளது. எமது சமூகவியல் மற்றும் சட்டவியல் மறுவாசிப்பை எட்டியுள்ளது. இஸ்லாமிய சட்டத்துறை என்ற முகத்தை காட்டி தண்டனைகள் கேள்விக்குட்படுத்தும் விதமாக அமைவதும் அதனைப் பற்றி விவாதிப்பதை மறுக்கும் விடயமானது மேலும் இஸ்லாம் பற்றிய தவறான புரிதலையே ஏற்படுத்தும். எனவே, கருத்துக்களையும், சிந்தனைகளையும் இஸ்லாம் வரவேற்றுள்ளதோடு அதற்கான சூழலையும் ஏற்படுத்தி கொடுக்கச் சொல்கின்றது. - நஜிமிலாஹி, இலங்கை

ரிஸானா சம்பந்தமாகவும், இஸ்லாம் சம்பந்தமாகவும், கொம்பு முளைத்த தற்கால அறபிகள் சம்பந்தமாகவும் கடந்த பல காலமாக உலகம் முழுக்க வந்து கொண்டிருக்கும் கட்டுரைகளில், உருப்படியான, தரமான ஒரே ஒரு கட்டுரை இதுதான். தமிழ் மிரர் இணையத்தளத்துக்கு முதலில் எனது நன்றிகள், கட்டுரையாளரை கட்டி இழுத்து வந்து, தொடர்ந்து எழுதி, இஸ்லாம் மீதான கறையை நீக்கி, அறபிகள் மீதான மாயையை அகற்ற வேண்டியது வாசகர்களின் பொறுப்பு. - ஆரிப், இலங்கை

ஆழமான, நேர்மையான கட்டுரை. ஆனால் படிக்க வேண்டியவர்கள் படிக்கவோ, புரிந்து கொள்ள வேண்டியோர் புரிந்து கொள்ளப்போவதோ இல்லை. - ஷாஹ்ஹான், இந்தியா

ரிஸானா கொலை செய்யப்பட்ட சம்பவத்தை, அதன் பின்புலத்தை, அந்த வழக்கு நடந்த விதத்தை யாருமே இஸ்லாமிய மற்றும் சமூகவியல் கண்ணோட்டத்தில் ஆய்ந்து மக்களுக்கு சொல்லவில்லை என்ற ஆதங்கம் கடந்த தினங்களில் என் மனதில் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. மாஷால்லாஹ்! உங்கள் மூலம் அது தீர்ந்தது. இதில் மிக மனவேதனைக்குரிய விடயம் என்னவென்றால், நாமெல்லாம் இன மத பேதமின்றி இந்த செய்தியை கேட்டு மிகவும் கவலையற்றிருக்கும் இந்த நேரத்தில் ரிஸானா பிறந்த இடமான மூதூரில் ஐம்மியதுல் உலமா, பள்ளிவாசல்கள் சம்மேளனம் ஆகியவை எடுத்துள்ள முடிவில் இது முற்றிலும் ஷரீஆ சட்டத்துக்கு உட்பட்ட தீர்ப்பு என்றும் இதற்கு எதிராக எந்தவொரு நடவடிக்கையையும் எடுக்கக் கூடாது என்று கூறப்பட்டிருப்பது மிகவும் ஏமாற்றமளிக்கிறது. சிறு பிள்ளைக்கும் தெரியும் அநியாயம் இவர்களின் கண்களுக்கு தெரியாமல் போனது எவ்வாறு? எங்கே இதனை விமர்சித்தால் சவுதிபில் இருந்து வரும் காச நின்றுவிடும் தமது வாழ்வாதாரம் வக்கற்று போய்விடும் எனப்பயந்தார்களோ என்னமோ... - அஹ்மட் ரிபீத், இலங்கை